

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Loro Sister

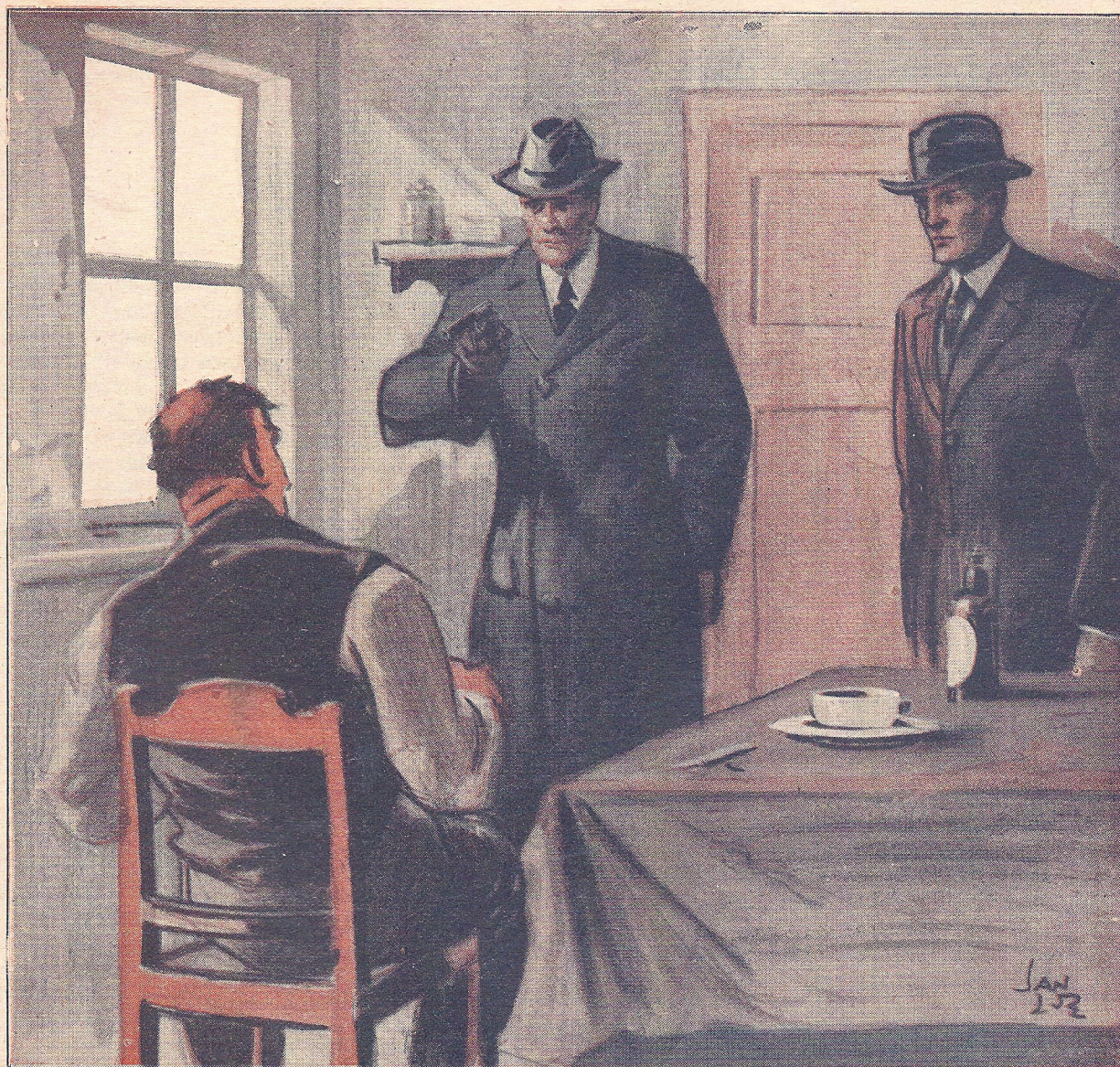
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 808

HET GEHEIME PLAN.

20 cent

Twee tegen een! Een echte streek van de politie.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

HET GEHEIME PLAN

HOOFDSTUK I.

EEN ONGELUKKIG HUWELIJK.

Dicht bij New-Orleans, een der grootste steden van de Vereenigde Staten aan de kust van den Grooten Oceaan, verheft zich een stad, welke alle toeristen, die dezen kant uitkomen, zooveel mogelijk vermijden.

Zij bestond voor het grootste gedeelte uit afzonderlijk staande, zwart berookte fabrieksgebouwen, van elkander-gescheiden door breede paden, vervaardigd uit klei of uit sintels, die des zomers ontzagge-lijk stoffig waren, en na iederen regenval veranderden in ware modderpoelen, waarin de voet tot aan den enkel wegzonk.

Te midden van deze stad verhieven zich eenige dozijnen hemelhooge schoorsteenen, die onophoudelijk, de meesten zelfs dag en nacht, koolzwarte rookwolken uitbraakten.

Deze stad van fabrieken was omgeven door eenige duizenden meestal lage huizen, waarin het personeel woonde van deze ontzagge-lijke fabrieken, hetwelk ongeveer zestigduizend man telde.

Ook deze huizen zagen er voor het meerendeel zwart en berookt uit, zooals trouwens alles in deze als bij tooverslag uit den bodem gerezen stad, het kenmerk droeg van de bezigheden waaraan de bewoners van deze plaats zich overgaven.

Die bezigheden bestonden in alles wat met de metaalnijverheid in verband stond.

Iederen dag brachten vele dozijnen spoorwagens, die uit alle windstreken over de glimmende rails kwamen aansnellen, tonnen ijzer, erts en ruw staal

in de fabrieken, om spoedig daarna te verdwijnen in de steeds gapende muilen der ontzagwekkende hoogovens.

Het geraas en het getier in deze stad van het staal was onbeschrijfelijk.

Van zes uur in den morgen tot laat in den avond hoorde men er niets dan het gillend fluiten der kleine locomotieven, die in snelle vaart en met daverend geraas de lange reeks kipkarren over de ontelbare sporen sleepten, het geraas van de kettingen over de stalen kamwielen, het donderend geraas dat opklonk uit de fabrieken, waar zich de monsterachtige stoomhamers bevonden, het geknars van de ontzaglijke lieren, die met het grootste gemak twee locomotieven tegelijk konden opheffen, het geklop van de tienduizenden hamers, en het gebonk der honderden reusachtige machines — dat alles verwekte een geraas waarvan men zich geen voorstelling kan maken.

Staalstad — want zoo was de verzameling van fabrieken en huizen door de arbeiders zelve gedoopt, lag in een soort dalkom, omgeven door lage heuvels.

Op den top van een dezer hoogten, die zich het dichtst bij Staalstad bevond, was een zeer schoone villa opgericht.

De bouwmeester had op bevel van den eigenaar het kapitaal te Washington als model voor het bouw-**werk** moeten nemen, hetwelk dan ook in zijn uiterlijk veel geleek op een dier schoone Romeinsche

badhuizen, waarvan thans nog slechts de overblijfselen te vinden zijn.

Het was voor een groot deel opgetrokken uit een fraaie witte steensoort, die veel op marmer geleek. Een zuilengalerij omgaf het aan drie zijden.

Een groot gedeelte van het platte dak was met een sierlijke steenen balustrade omgeven, en was als daktuin ingericht.

In dit vorstelijk verblijf woonde de eigenaar en de stichter van een der grootste staalfabrieken der Vereenigde Staten, John Fraser.

Op het oogenblik waarop de volgende gebeurtenissen plaats grepen, was Fraser ongeveer veertig jaar.

Hij was een man van gespierden lichaamsbouw, bijna zes voet lang, en die in al zijn bewegingen verried, dat hij zelf geruimen tijd aan de draai-bank had gestaan en den zwaren voorhamer had gehanteerd.

Hij zat nu voor zijn schrijftafel in het prachtig gemeubelde vertrek, waarvan de drie ramen over het marmeren terras heen, uitzagen over de gansche fabriekstad.

John Fraser was blijkbaar bezig geweest met schrijven.

Naast hem had een jong meisje gezeten, dat met vlugge hand de notities stenografeerde.

Vlug verdween zij door een breede zijdeur, die, als zij geopend werd, het uitzicht verleende op een vertrek, waar een zestal typisten en klerken gezeten waren, die niets anders te doen hadden dan te zorgen voor de persoonlijke correspondentie van den Staalkoning, zooals men hem algemeen noemde.

John Fraser was alleen.

Hij stond op, klapte een groote kist met lange en dikke sigaren open, allen zorgvuldig verpakt in zilverpapier, wikkelde er een van los, beet met een ruwen ruk de punt van de sigaar, welke hij nonchalant op het vloerkleed spooog.

Hij stak de sigaar aan, die hem een dollar kostte, deed een paar trekjes en trad op een der groote ramen toe.

Nu pas was het mogelijk zijn gelaat goed te onderscheiden, bestraald als het werd door het licht van de ondergaande zon, die juist achter de tegenovergestelde heuvels wegdook.

Het was een schrandere, maar voor alles een vastberaden gelaat.

Het gelaat van een man die weet wat hij wil, en dat ook ten uitvoer brengt.

De kaken waren vierkant en krachtig ontwikkeld, als bij iemand die gewend is ze menigmaal dicht opeen te klemmen.

De neus was groot en recht met bewegelijke vleugels.

De oogen waren grijs en van staalharde kleur en maar zelden kwam er een zachtere gloed in

spelen.

De wenkbrauwen waren zwaar en dicht, maar sierlijk getrokken boven de adelaarsoogen.

Het voorhoofd was zeer breed, en zeer hoog.

Het haar dik en vol, en gitzwart op de kruin, begon aan de slapen lichtelijk te grijzen.

John Fraser was een reus, zooals hij daar met zijn breede schouders, zijn wijduitgespreide beenen, de beide handen in de zakken en de reusachtige sigaar tusschen de lippen, voor het raam stond en naar buiten staarde.

Een onmerkbaar glimlach deed zijn ongeschoren lippen even krullen.

Zijn oogen schitterden.

Zijn blik scheen de geheele stad, het werk van zijn jarenlangen, noesten vlijt en zijn ontembaar doorzettingsvermogen, in een enkelen oogopslag te willen omvatten.

— Mijn werk, mompelde hij toen in zich zelf. Alles mijn werk. John Fraser, ik geloof dat je tevreden kunt zijn.

Maar, — bijna even snel als zij gekomen was, verdween de glimlach weer van zijn gelaat.

Met een langzaam gebaar nam hij de sigaar uit zijn mond en wierp haar in een grooten koperen aschbak, die op een tafeltje bij een der ramen stond.

Een pijnlijke trek vertoonde zich om zijn mond, en zijn wenkbrauwen trokken tezamen.

Toen slaakte hij een diepen zucht en wendde zich weder om.

Zijn blikken dwaalden even als doelloos door het prachtige, groote werkvertrek, hetwelk een koning hem zou hebben kunnen benijden.

Hij wierp een blik op zijn horloge.

Niet minder dan vijf minuten had de Staalkoning vermorst met een onvruchtbaar gepeins — een weergalooze uitzondering.

Snel ging hij weder voor zijn schrijftafel zitten, een monumentaal bouwwerk op zich zelf, en ontstak de electriche lamp.

Daarop drukt hij op een knop onder het tafelblad en gelastte den binnentredenden bediende, een bejaarden neger, in een met gouddraad overladen livrei gestoken, de gordijnen te sluiten.

Toen de man op de teenen loopend het vertrek weder verlaten had, opende Fraser opnieuw de kist en stak een tweede sigaar op.

Evenals hij met de eerste gedaan had, zou hij er eenige trekjes aan doen, en dan het kostbare rolletje tabak weder wegwerpen.

Hij schoof zijn bebeeldhouwden kantoorstool wat dicht bij en trok de papieren naar zich toe, waarmede het tafelblad overladen was.

Hij had zoo ongeveer een half uur gewerkt, toen een licht gerucht hem deed opschrikken.

De deur werd geopend en een mooie jonge vrouw, gekleed in een kostbaar avondtoilet, trad

het werkvertrek binnen en sloot de deur weder af.

Haar prachtig, lichtblond haar was keurig en met de grootste zorg gekapt.

Een zeer dun laagje poeder overtoog haar zacht geronde wangen.

Haar groote reebruine oogen keken een weinig verschrikt en schichtig naar den man aan de schrijftafel.

— Ik stoor je toch niet, John? vroeg zij op zachten toon, terwijl zij nader kwam en haar kleine witte hand op den schouder van den Staalkoning legde.

Fraser vestigde slechts even zijn lichtgrijze oogen op het liefvallig gelaat zijner vrouw.

— Je weet wel, dat je mij nooit stoort, Helen, antwoordde hij.

De jonge vrouw liet een zacht lachje hooren.

— En jij weet wel, John, dat dit maar een phrase is. Ik stoor je immers altijd. Je bent altijd druk aan het werk, — het heugt mij niet dat ik een half uur ongestoord achtereen met je heb kunnen praten.

Fraser haalde eenigszins ongeduldig de schouders op.

— Kindjelief, een man die aan het hoofd staat van een fabriek met zestigduizend arbeiders, moet zijn tijd zeer nauwkeurig indeelen. Je weet wel dat ik niet gerust ben als ik niet zelf mijn oog heb laten gaan, over de stichting, die ik groot heb gemaakt, en uit het Niets heb opgebouwd. Als ik niet werk zou alles daarginds in het dal spoedig in het honderd loopen.

— Maar je hebt toch wel een halfdozijn opzichters, riep de jonge vrouw verwijtend uit. Kunnen die dan je werk niet overnemen?

Fraser keek zijn jonge vrouw aan met een blik, waarin medelijden en verbazing doormengeld waren.

Toen schudde hij langzaam het hoofd.

— Wij zijn nu acht jaren getrouwd, Helen, en nog altijd schijn je niet te begrijpen, dat ik dat niet kan doen. Niet alleen is het technisch onmogelijk, maar het zou mij ook zeer hard vallen, ja ik geloof dat het mij onmogelijk zou zijn, om iets van mijn werk uit handen te geven.

De jonge vrouw slaakte een zucht.

Haar armen waren slap langs het slanke lichaam neergevallen.

Zij hield het hoofd gebogen, toen zij hernam:

— Het is treurig, John, heel treurig.

Langzaam wendde zij zich om om weder weg te gaan, want reeds had Fraser zich weder over zijn werk gebogen.

Plotseling hief de Staalkoning het hoofd op.

— Dat is waar, Helen, ik vergat je nog te vragen, wat je eigenlijk wilde

— Wat ik wilde? herhaalde de jonge vrouw op matten toon. Kan een vrouw het werkvertrek

van haar man niet binnen komen, zonder iets speciaal van hem te verlangen? Nu dan — ik kwam je waarschuwen, dat het tijd werd om je aan te kleeden, of ben je misschien al weer vergeten dat we vanavond bij de Howards zouden dineeren?

John Fraser wierp ongeduldig zijn pen neder.

Weer sloeg hij een blik op zijn horloge.

Hij beet op zijn lippen en hernam korzellig:

— Als je de waarheid wilt weten, Helen, ja, ik had het vergeten. Die Howards interesseeren mij trouwens niet — en dan staan zij zoover boven mij, voegde hij er op bitteren toon aan toe. Het zijn deftige menschen, en ik ben maar de parvenu, John Fraser, die als krullenjongen is begonnen, ofschoon hij nu met nog twintig andere mannen over het lot van Amerika kan beslissen.

De jonge vrouw kwam snel terug en sloeg haar beide armen om den hals van haar man.

— Zeg dat toch niet, riep zij uit. Je weet wel, dat je mij daar pijn mee doet. Ik heb je getrouwd toen wij beiden niets bezaten, — en de hemel gawe dat het nog zoo was. Ik haat al die rijkdom. Je weet niet wat je doet door je altijd zoo alleen op te sluiten, en maar altijd te werken. Je zult er eens spijt van hebben, John, ik voel het — ja ik zweer je, dat ik het voel.

De jonge vrouw had deze laatste woorden met opgewonden stem uitgesproken en haar teeder gelaat had een hogere kleur aangenomen, terwijl haar bruine oogen een koortsachtigen glans kregen.

Fraser maakte haar armen los en zeide bijna ruw:

— Ik wil niet dat je dat zegt. Ik heb gewerkt voor jou. Ik heb gezwogen als een paard, dag en nacht, alleen omdat ik jou als een koningin boven alle anderen wilde zien troonen. En dan — ik ben een man, en ik moet werken. Veel en lang werken. De arbeid is mij even onmisbaar geworden als het ademen, en wat de Howards betreft, het spijt mij, maar je zult mij moeten verontschuldigen.

Fraser wees op den stapel papieren die voor hem lag en zeide:

— Het is volstrekt noodzakelijk, dat ik aanstonds deze correspondentie afmaak. Ik moet ook minstens twintig telegrammen gereed maken voor verzending. Hood and Hopkins hebben aanmerkingen gemaakt op een levering. In de ijzermijn van Sharltown woelt het en dreigt een staking. Dan hebben eenige fabrieken zich vereenigd, ten einde den prijs der spoorstaven te drukken, de schobbejakken. Kortom, ik zit tot over de ooren in het werk, en het zou mij groote schade kunnen berokkenen, als ik er nu uit moest. Doe mijn groeten aan de Howards, en amuseer je. Er zal zeker wel een van de heeren zoo vriendelijk zijn, je weder thuis te brengen.

De jonge vrouw knikte zonder te antwoorden.

Zij wendde zich om, ten einde zich weer naar de deur te begeven, sprakeloos en met gebogen hoofd, toen deze opnieuw open ging en een jonge man omstreeks dertig, met een fraai besneden gebruind gelaat het vertrek binnenkwam.

— Zoo, ben je daar, Burton, riep Fraser uit. Ben je ook al in rok?

— Welzeker, antwoordde de jonge man vroolijk. Wij zijn toch genoodigd bij de Howards? Gaat gij dan niet mede?

— Neen, ik kan niet. Ik heb nog te werken, en je zou mij een groot genoegen doen, als je nog een half uur bleef. Je kunt dan mijn vrouw naar de stad brengen, en haar ook weder huiswaarts geleiden, ten minste als het niet te veel van je gevergd is, voegde hij er lachend aan toe.

De jonge man en de vrouw van den Staalkoning wisselden een snellen blik met elkander.

Maar reeds had Fraser zich weder over zijn werk gebogen.

Hij wachtte het antwoord niet eens af, want het leek hem ondenkbaar toe, dat men zijn bevel, of zelfs zijn verzoek in den wind zou kunnen slaan.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer Fraser, zeide de jonge man, die als ingenieur sedert eenige jaren op de staalfabriek werkzaam was, terwijl hij zijn jas en hoed, die hij bij zich had, op een stoel legde.

Daarop wendde hij zich tot den jonge vrouw en zeide op hoffelijken toon:

— Nog een half uur, mevrouw. Dan zal ik de eer en het genoegen hebben, u naar de stad te rijden. Wij zullen den chauffeur wat aansporen, en nog op tijd voor het diner komen.

Hij geleidde Helen naar de deur, en op den drempel wisselden zij nogmaals een stommen blik.

Een blik, dien John Fraser evenmin zag — want daartoe was hij al te zeer in zijn arbeid verdiept.

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van filmsterren
in fraaie lijst?**

**Vraagt Uw winkelier of den fabri-
kant de voorwaarden.**

HOOFDSTUK II.

DE MACHINETEKENING.

Ofschoon Francis Burton den vorigen avond pas laat in den nacht met de reusachtige auto van John Fraser was teruggekeerd, liep hij den volgende morgen op gewonen tijd tusschen de talloze fabrieksgebouwen om hier en daar een kijkje te nemen, en tegenwoordig te zijn bij de opstelling van een nieuwe, pas aangekochte pletmachine.

Toch scheen het alsof hij niet zijn gewone aandacht bij het werk had.

Reeds eenige malen had een werkbaas hem twee of drie malen moeten aanspreken, voor hij verstond wat de man zeide, hetgeen hem anders nooit overkwam.

Zijn jong gebruind gelaat had een nadenkende uitdrukking, en soms kwam een sombere gloed in

zijn oogen.

Nu en dan balde hij de vuist en mompelde eenige onverstaanbare woorden.

De lunch ging de jonge ingenieur meestal gebruiken op de villa op den top van den heuvel, omdat de Staalkoning geen minuut verloren wilde laten gaan en zelfs onder den maaltijd werkte, zijne secretaresse instructies gaf, en met twee of drie van zijn ingenieurs nieuwe plannen beeraamde.

Het kwam dan ook zoo goed als nooit voor, dat het echtpaar alleen aan tafel zat, want in ieder geval zat de jonge, bevallige juffrouw van gezelschap mede aan.

Helen Fraser was zeer veel alleen en had zich

bijzonder gehecht aan het gezelschap van Jessy Hackett, die door haar vroolijk gesnap en haar kinderlijke opgewektheid, menigmaal de diepe neerslachtingheid van de jonge vrouw wist te verdrijven, die in millioenen kon baden en alles had wat haar hart begeerde — behalve misschien de liefde van haren echtgenoot.

Toch — in den laatsten tijd scheen, wellicht onder den invloed van de neerslachtige stemming harer meesteres, ook de vroolijkheid van Jessy Hackett te verminderen.

Zij lachte minder vaak dan vroeger, haar wangen verloren hun teederen gloed, haar oogen hunnen glans.

Zij werd stiller en meer in zichzelf gekeerd.

Vruchteloos had Helen eenige malen gevraagd naar de oorzaak van deze stilzwijgendheid — het meisje had blijkbaar met een uitvlucht geantwoord.

Toen had Helen, ten koste van eenige duizenden dollars, in stilte eens een onderzoek laten instellen naar het verleden van haar juffrouw van gezelschap, in de hoop daarin de oplossing te vinden van de raadselachtige neerslachtingheid van het vroeger zoo vroolijke, opgewekte jonge meisje.

De lieden, die zij op informatie had uitgestuurd, keerden allen met voortreffelijke inlichtingen terug — maar betreffende den vader van Jessy Hackett deden geruchten de ronde, die, als zij waarheid bevatten, althans voor een gedeelte de treurige stemming van het jonge meisje konden verklaren — hij was een ruwe dronkaard, die zijn vrouw mishandelde, en voor wien Jessy letterlijk gevlucht was.

Helen was echter nog niet tevreden gesteld.

Zij besloot het jonge meisje wat nauwkeuriger gade te slaan, hetgeen haar niet moeilijk zou vallen, daar Jessy bijna voortdurend in haar tegenwoordigheid vertoefde.

De jonge vrouw kon zich dan ook niet voorstellen, welke geheimen het meisje wel kon hebben.

Op den dag volgende op het diner bij de Howards, nadat Francis Burton de vrouw van zijn werkgever om twee uur s' nachts met de auto huiswaarts had geleid, kwam Jessy päs laat uit haar kamer, en vroeg spoedig verlof zich weder te mogen terugtrekken, daar zij aan zware hoofdpijn leed.

Dat moest ook wel het geval zijn, want het jonge meisje was zeer bleek en haar oogen schitterden koortsachtig.

— Als je ziek bent, Jessy, zeide Helen vriendelijk, dan zal ik aanstonds den dokter laten halen.

— Neen, Helen, doe dat vooral niet, kwam het jonge meisje met een afwerend gebaar. Ik ben eenvoudig een beetje koortsig en ik heb wat hoofdpijn, ik zal een kininepoeder nemen en wat gaan rusten, en dan ben ik zeker voor het diner weder

de oude.

Het meisje lachte eventjes en verliet het vertrek, terwijl Helen haar hoofdschuddend nakeek.

Dit korte gesprek had plaats gehad in de prachtige eetzaal van de villa, waarvan de ramen eveneens op het dal uitzagen, omstreeks elf uur in den morgen, eenige uren nadat Fraser, die meestal geheel alleen ontbeet, om half acht 's morgens alweder aan het werk was gegaan in zijn eigen werkkamer, die zich in den tegenovergestelden vleugel van het huis bevond.

De jonge vrouw stond voor het raam, met de blanke handen tegen de ruiten gedrukt en staarde naar de dikke rookwolken, die, uit de fabriekschoorsteenen recht omhoog stegen, en den hemel over een groot gedeelte verduisterden.

— Zoo is het in mijn hart, fluisterde de jonge vrouw. Het blauw is verdwenen, en niets dan rookwolken strijken erover.

De deur ging zachtjes open.

Een zachte stem fluisterde:

— Helen!

De jonge vrouw wendde schielijk het hoofd om.

— Francis... Mijnheer Burton, zijt gij het? riep zij verschrikt. Gij wilt, gij zoekt zeker mijn man? voegde zij er verward aan toe.

De jonge ingenieur was naderbij gekomen.

Zijn gelaat teekende de hevigste ontroering.

Hij greep de hand van de jonge vrouw en trok haar van het raam weg.

— Je weet wel, dat ik om jou kom, Helen — om jou alleen, zeide hij.

Zijn stem klonk heesch van ontroering.

Hij trachtte de jonge vrouw aan zijn borst te trekken, maar deze rukte haar hand los en zeide verschrikt:

— Om Gods wil, bedenk waar gij zijt.

— Wat raakt mij dat? riep Francis Burton hartstochtelijk uit. Laat iedereen het hooren, dat ik je liefheb, je aanbid.

Onder het spreken was de jonge ingenieur voor Helen neergevallen en trachtte haar beide knieën te omvatten.

— Om Gods wil, sta op, riep de jonge vrouw met sidderende stem. Mijn man zou je dooden, als hij hier binnenkwam.

— Ik vrees hem niet, riep Francis Burton op woesten toon. Hij is je niet waard. Hij werkt slechts als een muilezel, en heeft geen oogen voor de schatten van schoonheid en goedheid, die jij hem biedt! Hij is een machine, een automaat, die niet weet wat liefde is. Jij zelf, Helen — jij zelf hebt het mij gisteren in de auto bekend. O, nooit zal ik die hemelsche oogenblikken vergeten. Jij hebt aan mijn borst gerust, en ik heb voor het eerst de zaligheid genoten je lieve lippen te mogen kussen.

— Herinner mij daar niet aan, mijnheer Bur-

ton, zeide de jonge vrouw, terwijl zij de oogen sloot en naar een stoel wankelde, aan welks leuning zij zich vastgreep. Herinner mij daar niet aan, zeg ik u, ik had het niet mogen doen — het was slecht.

— Dat was het niet, Helen, neen, bij God niet. Je hebt mij lief, anders zou je niet hebben toegelaten wat je mij gisteravond toestond. Ik heb je gekust, daardoor ben je de mijne geworden.

— O, gij weet niet, wat gij zegt, stamelde Helen, witter dan de dood.

Maar de jonge ingenieur luisterde niet.

Door zijn hartstocht vervoerd, trad hij opnieuw op de jonge vrouw toe en greep haar hand.

— Dit kan zoo niet langer duren, Helen, zeide hij heesch. Ik wil je niet deelen met een ander, al is die ander je man. Kom, laat ons vluchten.

Weder trachtte hij de jonge vrouw naar zich toe te trekken.

Maar plotseling deed een gerucht in de gang hen hevig verschrikt uiteen gaan.

Helen snelde naar de deur en rukte haar open.

Op eenige afstand kwam de negerbediende aanloopen met een blad in de hand, waarop een visitekaartje lag.

Helen drukte de hand op den boezem, om het hevig kloppen van haar hart tot bedaren te brengen en wenkte den neger.

Zij nam het kaartje, las den naam en legde het toen weder op het zilveren blad.

— Ga maar, Horrace, zeide zij.

De neger verwijderde zich.

Helen deed moeite haar stem gewoon te doen klinken, toen zij zeide:

— Dat is de uitvinder, die vandaag met zijn machineteekeningen bij John komt. Weet je er niet van?

De jonge ingenieur knikte toestemmend.

— Ja, zeide hij, Fraser heeft er mij met enkele woorden over gesproken. Die plannen zullen hem weer nieuwe rijkdommen in den schoot werpen. Als de uitvinder ze aan mij had gegeven, dan had ik mij met één slag tot een rijk man kunnen maken, en dan Helen, dan zou ik niet aarzelen, maar je met mij meenemen, ver weg, hier vandaan, waar je niet gelukkig bent.

De jonge vrouw wendde snel het hoofd om en keek Francis Burton aan:

— Ik wil niet, dat je dat nogmaals zegt, zeide zij met bevende stem. Het is waar — ik heb mij gisteravond vergeten. Mijn gevoel van eenzaamheid, je vriendelijke zorg voor mij, en misschien ook de opwindung van het bal, hebben mij dingen laten doen. . . . O, als John het wist — ik geloof dat hij mij zou doodden.

De jonge ingenieur haalde de schouders op.

— Daartoe houdt hij niet genoeg van je, zeide hij minachtend.

Het gelaat van Helen werd nog bleeker dan het was en zij drukte de hand op het hart.

— Het is niet waar, kreunde zij. Het kan niet waar zijn. Alleen zijn werk is tusschen ons beiden gekomen, maar ik gevoel, dat hij mij nog steeds lief heeft.

Op dit oogenblik naderden er weder snelle schreden.

De negerbediende trad binnen, na bescheiden te hebben aangeklopt.

— Mijnheer Fraser verzoekt u bij hem te willen komen, mijnheer Burton.

— Ik kom aanstonds, zeide de jonge man.

De neger verwijderde zich weder.

Francis deed eenige schreden naar de jonge vrouw toe en vroeg op smeekenden toon:

— Ik zal je toch terugzien, Helen? Ik kan niet meer buiten je. Je moet de mijne worden. Ik zal al het geld bijeen zien te brengen dat ik kan machtig worden — en dan vluchten we samen ver weg. Neen, zeg nu nog niets. Je bent nu te opgewonden. Als ik rijk voor je sta, dan kom ik je antwoord vragen.

Nog eenmaal wierp hij haar een hartstochtelijken blik toe, daarop snelde hij het vertrek uit, als was hij zelf bevreesd voor het vuur dat hem verteerde.

Hij snelde de gangen door, tot hij het particuliere vertrek van den Staalkoning bereikt had.

Deze stond op en tegelijk met hem verrees een man met reeds grijzend haar van zijn stoel, met een van de reusachtige sigaren van Fraser tusschen de lippen.

— Burton, zoo begon John Fraser, op zijn gewonen korten zakelijken toon, deze heer hier, Robert Flint, heeft mij zoeven de plannen verkocht van een zijner uitvindingen, waarvan ik mij zeer veel voorstel. Wij krijgen het uitsluitend patent op een nieuwe machine voor het uitboren van kanonloopen, waardoor het werk minstens een derde gedeelte van den gebruikelijken tijd bekort wordt! Bovendien kan de machine door slechts enkele menschen bediend worden. Hier zijn de plannen!

De Staalkoning hield met een zegevierend gebaar een rol papier in de hoogte.

— Je ziet dat ik ze nu in mijn brandkast sluit! Morgen zullen wij ze te zamen wel eens doorzien! Dan zullen we aanstonds een begin maken met het vervaardigen van de machine! Beste Burton — en hier liet de Staalkoning zijn stem tot een gefluister dalen, zoodat alleen de jonge ingenieur haar verstaan kon — er zit voor eenige millioenen verdiensten aan.

Daarop hernam hij luid, terwijl hij de deur van de brandkast met een harden slag toewierp:

— A propos — ik heb den opzichter van de platafdeeling last gegeven een paar van onze

lieden weg te zenden, wegens dronkenschap of herhaalde geweldensrijen. Let er op, of mijn bevelen zijn uitgevoerd, wat ik je verzoeken mag!

Daarop stak hij den uitvinder, Robert Flint, de hand toe en schudde die hartelijk.

— Mijn waarde Flint, zeide hij, ik word iedereen

dag overstelpt met plannen van zoogenaamde uitvinders, die niets waard zijn. Het doet mij genoegen dat ik eindelijk een man ben tegengekomen, die inderdaad iets bruikbaar heeft vervaardigd. Gij blijft hedenmidag bij mij dineeren!

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK III.

BIJTIJDS ONTSNAPT.

Twee dagen voordat dit onder den rook van New Orleans voorviel, speelde er zich in het hartje van Londen een gebeurtenis af, die John Raffles, den Grooten Onbekende, zeer nauw betrof, en waarbij het maar zeer weinig gescheeld had, of er ware wellicht voor goed een einde gemaakt aan zijn avontuurlijken loopbaan.

Het was ongeveer twee uur in den nacht, toen twee heeren in een keurig avondtoilet gestoken, den hoogen hoed achter op het hoofd, en blijkbaar een weinig onder den indruk van Bachus, langs Oxfordstreet liepen.

Dicht bij Piccadilly Circus sloegen zij de Regentstreet in.

Deze was op dit uur van den nacht bijna geheel verlaten.

Slechts nu en dan kwamen de beide heeren een voorbijganger tegen.

Deze beide mannen waren John Raffles, alias Lord Edward Lister, en zijn onafscheidelijke metgezel, Charles Brand.

Niemand echter die de beide mannen tegen kwam zou ook maar een oogenblik hebben kunnen vermoeden, dat de beide chique gekleede heeren, met het monocle in het oog geklemd, op een rooftocht

uit waren.

Plotseling schenen zij beiden als door den grond gezonken te zijn.

Ter plaatse waar zij zich het laatst bevonden hadden, strekte zich de muur uit van een soort gesticht.

In dezen muur bevond zich een zeer klein poortje, waarin zich een lage deur bevond, en waar de beide mannen plotseling door verdwenen waren.

Raffles had haar zeer snel geopend met een valschen sleutel.

De beide mannen stonden nu op een ruime binnenplaats.

Aan het einde daarvan verhief zich een groot, somber gebouw.

Zonder een oogenblik te aarzelen, liep Raffles, die hier zeer goed den weg scheen te kennen, vlak langs den muur op dit gebouw toe, door Charles op den voet gevolgd.

Snel liepen zij daarop om het gebouw heen, totdat zij den zijvleugel bereikten.

Daar bevond zich een smalle brandtrap, door een ijzeren hekje afgesloten.

Met een zijner loopers had Raffles dit hek zeer

spoedig geopend.

De beide vrienden begonnen de trap te beklimmen.

Zij hielden nergens op, maar liepen door, totdat zij een kleine deur in den zijwand bereikt hadden, waar de brandtrap een klein portaal vormde, en dat zich eenige voeten onder den dakrand bevond.

Zonder moeite opende Raffles deze deur welke Charles weder zorgvuldig achter zich sloot.

De twee mannen stonden nu op een zolder, die blijkbaar werd gebruikt om er waschgoed te drogen te hangen, althans er was een groot aantal drooglijnen gespannen.

— Zie zoo! zeide Raffles opgewekt, wij zijn al aardig op weg!

— Zou men ons niet hebben kunnen zien?

— Neen! Daarvan heb ik mij van te voren overtuigd! Naast den zijmuur van de binnenplaats staan zeer hooge populieren, het was aan dezen kant van het gebouw zeer donker en de huizen van de volgende zijstraat bevinden zich op grooten afstand. En nu spoedig aan het werk!

De beide mannen staken den zolder in zijn geheele lengte over en daarop haalden zij beiden eenige groote tassen onder hun wijde regenantels te voorschijn, waarin zij verschillende, zonderling gevormde gereedschappen hadden.

Een daarvan was een soort van boor, welke Raffles tegen den steenen muur zette en met een slinger in snel ronddraaiende beweging bracht.

De boor ging, zonder eenig gerucht te maken, vlug door den steenen muur met het gemak van een mes dat door boter snijdt.

Binnen enkele minuten had Raffles een gat van ongeveer een decimeter in doorsnede gemaakt.

Vlak daarnaast boorde hij een tweede gat, en nu viel het hem zeer gemakkelijk, zonder leven te maken, een aantal steenen uit den muur te nemen, totdat er een gat was ontstaan, groot genoeg om hem door te laten.

De beide mannen schoven eerst hun tassen met werktuigen door de opening en kropen er toen zelf door.

— Nu zijn we in het hol van den leeuw, fluisterde Raffles.

— Waar bevindt zich de brandkast? vroeg Charles.

— Op de tweede verdieping, antwoordde Raffles.

— En de bankier slaapt op de eerste, nietwaar?

— Juist! Kom snel mede! Het is in een hand omdraaien afgeloopen.

De beide vrienden bevonden zich nu op den zolder van het aangrenzende huis, dat voor het grootste gedeelte als bankgebouw was ingericht.

Raffles, die in het donker op den tast scheen te kunnen zien, nam Charles bij de hand en voerde hem naar de trap, die naar beneden leidde.

Het was duidelijk dat hij de inrichting van het huis zeer goed kende en reeds meermalen had kunnen bestudeeren.

Zonder eenig gerucht te maken daalden de beide vrienden op hun vilten zolen de trappen af, tot zij de tweede verdieping bereikt hadden.

Hier gekomen deden de beide mannen hun masker voor.

Raffles sloop een tamelijk breede gang in en stond eindelijk stil voor een zware eikenhouten deur, waarvan het slot spoedig onder zijn vaardige hand bezweek.

Zij traden binnen en deden de deur zorgvuldig achter zich dicht.

Na zich te hebben overtuigd, dat de gordijnen voor beide ramen gesloten waren, ontstaken zij hun zaklantaarn.

Zij bevonden zich in een groot, goed gemeubeld vertrek, dat als kantoor was ingericht.

In een hoek bevond zich een zware brandkast.

De tassen met werktuigen werden weder uitgekapt en Raffles zette zich aan het werk, bijgestaan door Charles.

Voordat er twintig minuten verlopen waren, was de zware kast geopend en de inhoud geledigd, die daarop verdween in een expresselijk daartoe meegenomen tasch.

Snel werden de werktuigen weder ingepakt en de beide vrienden verlieten het vertrek zooals zij gekomen waren.

Zij gingen denzelfden weg weder terug, kropen door het gat, staken den droogzolder over, bereikten het bovenste portaal van de brandtrap, daalden deze af, liepen vlug over de binnenplaats van het gesticht en bereikten zoo het poortje in den muur.

Even bleven de beide mannen luisterend staan.

Buiten den muur, op straat, waren de zich verwijderende voetstappen van een agent te hooren. Maar plotseling deed een ander geluid hen opschrikken.

Het kwam uit het gesticht!

Het was het geluid van een zware alarmbel.

Bijna tegelijkertijd werden eenige vensters van het gesticht hel verlicht.

— Alle duivels, Edward, fluisterde Charles verschrikt, ik geloof dat men al sporen van ons nachtelijk bezoek heeft gevonden.

— Daar ziet het tenminste wel naar uit! hernam Raffles lakoniek. Kom, wij zullen ons hier niet te lang ophouden, want het helsche kabaal van die alarmschel zal aanstonds de geheele buurt uit den slaap wekken.

Hij draaide den sleutel weder in het slot van de kleine deur om en duwde haar open.

De beide vrienden stonden op straat.

Maar de politie-agent, die het lawaai van de alarmbel gehoord en het licht gezien had, was

snel op zijn schreden teruggekeerd.

En nu stond hij vlak tegenover de beide mannen, die uit het poortje getreden waren.

— Wat voert gij hier uit? vroeg hij op barschen toon, terwijl hij naar zijn revolver tastte.

Het antwoord van John Raffles was even snel, als afdoende — het bestond uit een geweldigen kaakslag, die den agent tegen den grond wierp, waar hij stil bleef liggen.

— Kom vlug mede, Charles zeide Raffles, het gaat om ons hachje. Ik hoor al vlugge stappen achter ons.

— Hadden wij nu de auto maar meegenomen! klaagde Charles.

— Mijn jongen — dat berouw komt te laat — tenminste als wij niet wat voort maken!

Met haastige schreden snelden zij de Regentstreet uit, staken de Oxfordstreet dwars over en liepen de Cromweelstreet in.

Zij durfden evenwel niet al te haastig te loopen, ten einde geen argwaan op te wekken.

Van tijd tot tijd wierpen zij een blik achter zich.

De straten waren nu zeer verlaten en de voorbijgangers waren te tellen.

Eensklaps hoorden zij opnieuw de snelle voetstappen achter zich.

Charles keek om.

Een groepje agenten en eenige late voorbijgangers was hen op het spoor!

De agent, die Raffles zoeven had neergeslagen, liep aan het hoofd en wees naar hen.

Nu begrepen de beide vrienden, dat het ernst werd!

Zij snelden zoo vlug zij konden voort, hoewel zij daarin belemmerd werden door het gewicht der zware tassen en van den buit.

Hoewel zij blijkbaar op hun achtervolgers wonden, was het toch duidelijk dat deze hen niet uit het oog verloren in de breede Cromwellstreet, waar zich op dit oogenblik zoo goed als niemand anders bevond.

Op het schelle fluiten der politieagenten kwamen er nu en dan uit zijstraten menschen toesnellen, die aan de wilde jacht gingen deelnemen.

Zoo bereikten de beide vrienden hijgend de zijstraat, welke zich uitstrekke langs den muur, die het groote park omgaf, behoorend bij de villa welke de Groote Onbekende onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

— Maar als wij nu binnegaan, Edward, hijgde Charles dan stellen wij ons aan het grootste gevaar bloot. Men zal dan je dubbele rol onmiddellijk ontdekken!

— Wij hebben geen andere keus! bromde Raffles. Wij zijn veel te ver af van een van mijn andere huizen! Ik weet er wel wat op te vinden — en bovendien is het zóó donker, dat zij ons wel niet eens deze straat zullen zien ingaan.

Onder het loopen doorzocht hij zijn zakken naar het sleuteltje hetwelk paste op de kleine deur in den parkmuur.

Op eenige passen van deze deur bleef hij plotseling staan.

— Vervloekt! riep hij uit.

— Wat is er? vroeg Charles verschrikt.

— Wat er is? Onder het snelle loopen heb ik het sleuteltje van de deur verloren!

— Maar je loopers dan? riep Charles uit.

— Die zaten in denzelfden zak. Ik heb ze niet meer!

— Maar wat moeten wij dan doen? riep Charles wanhopig.

— Over den muur klimmen! antwoordde Raffles kortaf. Kom mede!

Terwijl zij haastig voortliepen, klonken de voetstappen achter hen opnieuw!

Het was maar al te duidelijk, zij hadden hun achtervolgers niet op een dwaalspoor kunnen brengen.

In een plek van den muur, welke Raffles en Charles alleen kenden, staken eenige steenen uit, die als het ware een ladder vormden.

Vlug als katten klommen de beide mannen hier tegen den muur op en lieten zich aan de andere zijde zakken, juist, toen er op een honderdtal meters afstand eenige revolvergeschoten werden gelost.

— Dat was maar juist bijtijds! zeide Raffles. hijgend.

— Maar wat zullen wij doen? fluisterde Charles. Wij zitten hier als muizen in de val, men zal ons ten slotte vinden!

— Kom, kom, zoo'n vaart loopt het niet, hernam Raffles. De vijand is in ieder geval nog buiten de vesting! En hij zal er zoo gauw niet inkomen, want hij kent de plek niet, waar hij den drie meter hoogen muur moet beklimmen. Kom mee, Charles. — Lord Aberdeen gaat voor zijn alibi zorgen!

Vlug als hazen snelden de beide mannen door het park naar het prachtige heerenhuis.

Zij traden binnen door een kleine deur en Raffles snelde naar het vertrek, waar zijn trouwe kamerbediende, Gaston, was.

Hij wekte den ouden man, die zich verschrikt de oogen uitwreef en zijn meester met groote oogen aanstaarde en zeide:

— Luister eens goed naar mij, Gaston! Mijn leven en mijn vrijheid loopen misschien gevaar als je je niet strikt aan mijn bevelen houdt!

— Goede God, Mylord! zeide de oude man bevend. Wat is er dan gebeurd?

— Het zou te lang duren om je dat te vertellen, mijn goede Gaston, zeide hij. Daartoe zal ik later wel eens gelegenheid hebben! Luister dus. Aanstands, misschien over tien minuten, misschien nog eerder, zullen hier door het park heen eenige mannen binnendringen, die — mijn vijanden zijn! Het

is echter ook wel mogelijk dat zij aanbellen. Indien zij mochten vragen waar Lord Aberdeen is, dan zeg je, dat die reeds zes dagen geleden naar Amerika is vertrokken!

— Maar Mylord, zeide de oude man, stamelend. Dat waart gij toch ook immers van plan. Gij zijt immers in geen zes dagen thuis geweest? En nu zie ik u zoo plotseling terug...

— Ja, ja Gaston, dat is ook zoo! viel Raffles den ouden kamerbediende snel in de rede. Maar — er hebben zich omstandigheden voorgedaan, die mijn plannen in de war hebben gestuurd! Ik reken op je!

— Ik zal zeggen, wat gij mij beveelt, Mylord! zeide de grijsaard.

— Begeef je dan weer ter ruste — over een week keer ik waarschijnlijk weer terug!

Raffles klopte den ouden kamerdienaar bemoeidigend op den schouder en was het volgende oogenblik weder verdwenen.

Intusschen had Charles in de slaapkamer de beide valiezen gegrepen, welke steeds gepakt stonden, om in tijd van nood te dienen!

Daar voegde Raffles zich weder bij hem.

— Mee naar het park! riep de Groote Onbekende, terwijl hij Charles bij den arm greep en hem door de donkere gang voorttrok.

— Maar wat ben je dan toch van plan! riep de jonge man uit.

— Wij zullen vluchten!

— Maar hoe dan? Het geheele huis en het park zal nu reeds zijn afgezet.

— Laten zij het huis afzetten! Wij vertrekken met de vliegmaschine!

— Dat is waar ook! riep Charles verheugd uit, daar had ik nog niet aan gedacht.

— „De Duivel der Lucht” staat kant en klaar, op de open plek in het park, de accumulatoren zijn geladen, levensmiddelen en wapenen bevinden zich aan boord — wij hebben niets anders te doen dan in te stappen en op te stijgen.

— En waar gaan wij heen?

— Naar Amerika! Daar zullen wij overmorgen zijn aangekomen. Denk je nu nog dat het alibi van Lord William Aberdeen niet goed in elkaar zit?

— Als wij onderweg niet in zee vallen, is zij voortreffelijk! zeide de jonge man.

— Wees dan nu stil, want hier is de parkdeur en men zou misschien als wij te hard praten, onze stemmen kunnen hooren!

De beide vrienden snelden zwijgend door het park, tot zij een open plek bereikten, te midden waarvan een eigenaardig gevormde vliegmaschine stond, bijna geheel uit aluminium gebouwd, onder een soort van tent van zeildoek, die in een oogenblik kon worden opgerold en verborgen in een met gras begroeid luik.

Nog geen volle tien minuten nadat zij over den muur waren geklommen, zaten de beide vrienden naast elkaar in de wonderlijke vliegmaschine, een van Raffles' schitterendste uitvindingen.

Zonder eenig gerucht gonsde de schroef boven hun hoofd en van den motor was in het geheel niets te hooren, daar zij niet door benzine, maar door electriciteit in beweging werd gebracht.

Een zwerm bijen had zeker meer gerucht gemaakt.

Even voor zij opstegen raadpleegde Raffles zijn horloge.

Het was vier uur in den morgen, maar het was nog zeer donker en dikke wolken verduisterden den hemel nog meer!

Voor wie buiten de muren van het park stond, dat verscheidene hectaren groot was, zou het totaal onmogelijk zijn iets van de kleine, compact gebouwde en donkergrijs geschilderde vliegmaschine te zien.

Raffles haalde de hefboom over.

De horizontale schroef begon nog harder te draaien en lijnrecht, alsof zij aan een onzichtbaar koord werd opgetrokken, steeg de vliegmaschine in de donkere lucht omhoog.

Binnen enkele seconden had het wonderlijke vliegtuig, met een snelheid die den beiden mannen weldra den adem benam, een hoogte van 150 meter bereikt.

Reeds op deze geringe hoogte konden zij van de villa en het park bijna niets meer onderscheiden en zij konden er op rekenen, dat hun vlucht ongemerkt had plaats gehad!

Nog vierhonderd meter liet Raffles de machine lijnrecht stijgen en daarop veranderde hij de stijgende beweging in een voorwaartsche, welke den „Duivel der Lucht” met een snelheid van 500 kilometer per uur naar den Atlantischen Oceaan voerde.

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak doozen „DUBEC” sigaretten aan

HOOFDSTUK IV.

IN AMERIKA.

Des daags zoo hoog vliegende dat het volstrekt onmogelijk was hen van de schepen af te zien en des nachts dalende tot ongeveer twee duizend meter, stuurde Raffles, nu en dan afgewisseld door Charles, zijn vliegmaschine met onverminderde vaart door de lucht, op de Amerikaansche kust af.

De snelheid schommelde tusschen de 500 en 550 kilometer per uur.

Om de beurt sliepen de beide vrienden eenige uren.

Om negen uur in den avond van den volgenden dag kreeg Raffles, die het stuur weder ter hand had genomen, de rossige lichten van New-York in het oog en een half uur later vloog de „Duivel der Lucht” op bijna zes duizend meter hoogte, boven de wereldstad, die een Oceaan van vuur geleek.

Raffles stuurde de machine over de stad heen en landde pas, nadat New-York reeds een honderdtal mijlen achter hen lag, op een punt, dicht bij de spoorlijn naar Chicago, in de buurt van een welvarend, maar klein dorp.

Daar er in Amerika in dien tijd ontzaggelijk veel vliegmachines werden gebouwd en telkens nieuwe modellen werden beproefd, verwekte de nederdaling op een onbebouwd veld dicht bij het dorp, slechts weinig belangstelling.

De beide vrienden stegen uit, rekten zich de leden eens en begaven zich toen naar het dorp, waar zij den burgemeester, een eenvoudigen boer, te spreken vroegen.

Zij deelden deze mede dat zij de chauffeurs waren van een fabriek ver in het Westen, die een tocht van tien uren achter den rug hadden en vroegen hem verlof hun machine in een ledige schuur te mogen stallen, daar er vrees bestond, dat het dien nacht zou gaan regenen en zij geen kans zagen, wegens een gebrek aan den motor, het groote vliegekamp bij New-York nog te bereiken.

De burgemeester gaf aanstonds zijn toestemming om tegen een geringe vergoeding de machine onderdak te brengen en met de hulp van eenige boerenknechts, werd de „Duivel der Lucht”, waarvan de vormen in het duister moeilijk te onderscheiden waren en welks motor door een zeildoek aan al te nieuwsgierige oogen onttrokken was, naar een groote schuur gereden, waar wel vijf dergelijke machines zouden kunnen staan.

Met hun valiezen beladen begaven de beide vrienden zich daarop naar het eenige logement dat het dorp rijk was.

Zoodra de waard hun een kamer had aangewezen en zij de deur gesloten hadden, begonnen de beide vrienden zich te ontdoen van het dik lederen, met

bont gevoerde chauffeurspak uit één stuk, dat zij snel over hun rokcostuum hadden moeten aantrekken, legden ook dit zwart costuum af en staken zich in een gemakkelijk reistoilet!

Zij begaven zich vroeg ter ruste, maar niet dan nadat zij aan den chauffeur van Lord William Aberdeen, Henderson, die zes dagen geleden met een nieuw gebouwd stoomjacht van zijn meester naar Baltimore was overgestoken, een telegram hadden gezonden van dezen inhoud:

„Lord William Aberdeen, zoeven aangekomen! Begeef je morgen vroeg met den eersten trein naar New-York, Armstrong Hotel!”

De vermoeienissen van de reis deden de beide vrienden spoedig inslapen.

Om acht uur in den morgen stonden zij op en begaven zich aanstonds weder naar den burgemeester, aan wien zij te kennen gaven, dat zij, of iemand die namens hen gezonden zou worden, binnenkort terug zou keeren om de machine te demonteeren, daar zij geen kans zagen de vernielde motordeelen hier door nieuwe te vervangen.

Deze waren voorloopig alleen te verkrijgen in de fabriek, die het vliegtuig gefabriceerd had.

Nadat dit alles was geregeld, bestegen de beide vrienden den eersten trein, die naar New-York reed.

Zij kwamen daar omstreeks tien uur in den morgen aan en begaven zich met hun onafscheidelijke valiezen naar het Armstrong Hotel, in de 5th Avenue gelegen.

En op het vreemdelingenregister schreven de beide vrienden zich in als „Lord William Aberdeen en Charles Brand uit Londen.

Nog denzelfden dag stond in alle bladen van de Unie te lezen, dat de bekende Engelsche philanthroop, Lord Aberdeen, met zijn nieuw jacht „De Meteor” in Amerika was aangekomen, om daar deel te nemen aan den aanstaanden wedstrijd voor stoom- en motorjachten.

Aldus had de Groote Onbekende zich een alibi weten te scheppen dat voor den slimsten Londen-schen politiebeambte wel afdoende moest zijn.

Hij had zich door een paar dozijn journalisten laten interviewen, zijn portret verscheen in honderd bladen en geen enkele politiebeambte zou het in het hoofd hebben gekregen, te vermoeden dat een sterfelijk mensch in nauwelijks anderhalven dag naar Amerika zou kunnen oversteken.

Waar Raffles op gerekend had geschiedde ook!

De achtervolgers van de beide inbrekers hadden aangebeld en den ouden bediende ondervraagd.

Deze had geantwoord wat hem was opgedragen door zijn meester en daarna hadd ende agenten het

groote park doorzocht, evenals het huis, natuurlijk zonder iemand te vinden!

En als zij ook een oogenblik hadden mogen vermoeden, dat de beide inbrekers in de prachtige villa thuis waren en dus niemand anders dan Lord William Aberdeen en een medeplichtige moesten zijn, dan zou deze onzinnige veronderstelling reeds twee dagen later te schande zijn gemaakt door de telegrafische berichten uit Amerika!

Nadat de beide vrienden zich op hun gemak hadden gezet en Raffles bij eenige oude kennissen bezoeken had afgelegd, onder anderen bij den voorzitter van de Groote Jachtclub, bij wien hij zijn jacht liet inschrijven, lunchten de beide vrienden, wederom vrij van alle zorgen, in een groot restaurant aan de Broadway!

Bij het dessert nam Raffles een nummer der „New-York Herald” ter hand.

Plotseling slaakte hij een lichten kreet van verbazing en schudde hij afkeurend het hoofd.

— Wat is er? vroeg Charles, die bezig was met het schillen van een fraaie perzik.

— Wel, ik lees hier een zonderling bericht, en ik schud mijn hoofd, omdat de Amerikaansche pers nog altijd haar zucht naar sensatie niet heeft verloren en daaraan alle overwegingen van fatsoen en eerbied voor den naam van anderen ten offer brengt.

— Laat eens hooren? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Welnu dan, er is gisternacht een inbraak gepleegd in het particulier-kantoor van John Fraser!

— Wat — van den Staalkoning!

— Juist!

— En is er veel gestolen?

— Ja, heel wat! Geld en bovendien het plan van een nieuwe machine, dat de Staalkoning juist had aangekocht.

— Wat nog meer?

— Hij zelf is zwaar gewond!

— Eenig spoor van de daders?

— De dader is al gepakt! Het is een jonge ingenieur, een zekere Francis Burton!

— Maar waarom stel jij zulk een belang in die zaak? vroeg Charles.

— Omdat ik de vrouw van John Fraser zeer goed ken. Zij is een Engelsche, met wie ik een tiental jaren geleden te Londen heb kennis gemaakt, van eenvoudige afkomst, maar zeer muzikaal en die een zeer goede opvoeding genoten heeft.

Raffles keek het blad opnieuw in en vervolgde toen:

— Wij zijn hier in Amerika en ik behoef je dus niet te zeggen, dat het geval, vooral nu het een van de meest bekende en rijkste Amerikanen geldt, haarfijn is uitgeplozen en dat men er dingen heeft bijgehaald, die met de eigenlijke zaak volstrekt niets uitstaande hebben, maar diè de sensatiezucht

van het publiek prikkelt!

— Wat dan wel?

— Men heeft er de echtelijke verhouding van John Fraser en zijn vrouw bijgehaald!

— Hoe dat?

— Wel, als men maar een weinig tusschen de regels leest, dan zou men tot de conclusie komen, dat de verhouding tusschen Helen Fraser en den gearresteerden ingenieur niet heelemaal in orde is!

— Ja, dat is zeker echt Amerikaansch! beaamde Charles. Is de politie hier goed?

— Zij is niet beter of slechter dan de Engelsche! antwoordde Raffles schouderophalend. Echter moet ik er aan toevoegen, dat ze helaas heel wat gemakkelijker is om te koopen! Wij zijn hier in het land waar de macht van de dollar onbeperkt is!

Raffles vouwde het blad op en legde het naast zich neder.

Toen stond hij op en liep even in gedachten verzonken het vertrek heen en weder.

Daarop liep hij weder naar de tafel en vouwde het blad opnieuw open, ten einde het verslag nog eens in zijn geheel aandachtig over te lezen!

— De zaak schijnt Helen Fraser zeer te hebben aangegrepen! begon hij weder.

Charles keek Raffles zwijgend aan.

Hij begreep reeds wat er zou volgen.

En het volgende oogenblik zou hem reeds in het gelijk stellen.

Raffles wierp het blad neder, ging naar Charles toe, greep hem bij de schouders en riep uit:

— Wat zou je denken van een reisje naar New-Orleans?

— Ik dacht het wel! zeide Charles lachend.

— Wij kunnen ons daar wel in veiligheid achten! vervolgde Raffles. En de wedstrijd heeft pas over een dag of tien plaats! Wij hebben dus tijd in overvloed!

— Nu, ik heb er in het geheel niets tegen, hernam Charles. Nemen we Henderson niet mee?

— Ja zeker! Wij kunnen het toezicht over het jacht gerust toevertrouwen aan mijn chauffeurs en matrozen, die zich aan boord bevinden

Met zijn gewone voortvarendheid had Raffles spoedig alles voor de reis in orde gebracht.

Niet alleen gevoelde hij zich aangetrokken door de misdaad zelve, en door de omstandigheden, waarvan zij vergezeld was gegaan, maar ook wenschte hij eene vrouw in haar verdriet te troosten, die hij vroeger goed had gekend en hooggeacht!

Henderson werd op de hoogte gesteld en maakte zich eveneens reisvaardig.

Het speet den braven chauffeur, dat met de vliegmaschine niet tegelijkertijd een auto was overgekomen en dat Raffles blijkbaar niet van zins was er te New-York een te huren, maar de reis per trein wilde doen.

Binnen enkele uren, nadat Raffles zijn besluit

had genomen, was alles gereed voor het vertrek.

De drie mannen namen plaats in een coupé van den trein, die hen in twee dagen naar New-Orleans zou brengen.

Dien dag bereikten zij, over Washington reizende, de stad Richmond, des nachts reisden zij door, waarbij zij gebruik maakten van de slaapwagens en des middags van den volgenden dag bereikten zij de stad Atlanta.

Laat in den nacht hield de trein eindelijk stil in het station van New-Orleans.

De drie mannen, tamelijk vermoeid door de lange reis, begaven zich aanstonds naar het grootste hotel van de stad en daar het duidelijk was dat er zoo laat in den nacht toch niets meer te doen viel, kozen zij de wijste partij en begaven zich ter ruste om krachten voor den volgenden dag te scheppen.

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK V.

RAFFLES BIEDT ZIJN HULP AAN.

Vroeg in den morgen van den volgenden dag waren Raffles en Charles op de been.

Het spreekt echter van zelf, dat Henderson hen nog was voor geweest.

Bij den kellner, die hun bij het ontbijt bediende, informeerden zij naar de beste en snelste wijze om de fabriek van John Fraser te bereiken.

Zij huurden een auto en spoedig ging het in snelle vaart langs hoogten en laagten naar Staalstad.

Zelfs Raffles, die toch in zijn veelbewogen leven heel wat gezien had, geraakte onder den indruk van de machtige fabriek, die uit een geheel dorp, ja zelfs uit een flinke stad bestond.

Langzaam reed de auto, door Henderson bestuurd, den kronkelenden weg op, die van het dal naar de prachtige villa van den Staalkoning voerde.

Eindelijk stond de groote wagen stil voor de groote zuilengaanterij.

Dadelijk kwam een bediende toesneffen die het portier opende.

Raffles gaf den man zijn kaartje en verzocht dit aan de vrouw des huizes te brengen.

Intusschen stapten de drie vrienden uit.

Met een glimlach bekeek Raffles de overdadige pracht, die hen omringde.

De Amerikanen die al te spoedig rijk worden, zeide hij op zachten toon tot Charles, schijnen te meenen dat kostbaarheid hetzelfde beteekent als schoonheid! Als de man zijn villa geheel uit ijzer had laten vervaardigen, dan zou ik dat hem nog minder kwalijk hebben genomen, dan dat hij zoo roekeloos omspringt met het prachtige marmer, en van zijn villa een soort Romeinsche bad- en zweminrichting uit den tijd van Keizer Nero heeft laten maken.

De knecht had hen intusschen naar de vestibule geleid, hoog als een kerkdom, en die haar licht

ontving door een koepelgewelf, van kunstig geslepen en gekleurd glas.

Daar verzocht hij hun plaats te nemen op een der fraai bewerkte marmeren banken en verdween daarop met het kaartje.

Raffles en Charles wierpen een nieuwsgierigen blik om zich heen.

Overal in de ruime hal, die met prachtig cararisch marmer bevoerd was, stonden zuilen van dezelfde steensoort, of van onyx, die sierlijke vazen droegen, of wel beelden, kostbare copieën van de meesterwerken in het Louvre te Parijs en de musea te Rome en Venetië.

Alleen de hal, zoo becijferde Charles vlug, had den Staalkoning minstens drie honderd duizend dollar moeten kosten.

De wanden waren beschoten met fijn, rose gaderd sandelhout, in vakken verdeeld, waarvan het bovengedeelte door een meesterhand beschilderd was met tafereelen uit de mythologie, waarbij die, waarin Vulcanus de hoofdrol speelde, verreweg in de meerderheid waren.

In het midden van de hal was een Perzisch karpel van buitengewone grootte, uit een stuk vervaardigd, en dat speciaal voor John Fraser was gemaakt.

Hij had het zijn jonge vrouw ten geschenke gegeven op een van haar verjaardagen.

Toen Charles en Raffles dit alles op hun gemak hadden bekeken, keerde de bediende terug.

— Mevrouw verklaart, dat zij zich eigenlijk niet in een toestand bevindt, om gasten te ontvangen, Mylord, maar zij wil voor u een uitzondering maken omdat zij het zeer op prijs stelt, dat gij dien langen weg van New-York hierheen hebt afgelegd, om haar te komen bezoeken.

— Wist mevrouw dat ik te New-York vertoefde? vroeg Raffles.

— Zeker Mylord, — het heeft toch in alle bladen gestaan!

Raffles knikte.

— Dat is waar — dat had ik bijna vergeten, zeide hij. Nu, wijs ons den weg maar.

De bediende ging de beide bezoekers voor en besteede de statietrap, op zich zelve een wonder van bouwkunst.

Hun schreden waren geheel onhoorbaar, daar hun voeten wegzonken in den dikken smyrna-looper!

Op de eerste verdieping aangekomen, sloeg de bediende een breede gang in en hield eindelijk stil voor een hooge breede deur met zwaren koperen knop.

Hij opende de deur en verzocht de bezoekers binnen te gaan.

— Lord William Aberdeen uit Londen!

De naam van Charles Brand was niet genoemd en de bediende meende dan ook ontslagen te zijn

van den plicht om dien aan zijn meesteres te noemen.

In dit vertrek bevond zich Helen Fraser in een eenvoudig donker costuum gekleed.

Haar gelaat was zeer bleek, en haar oogen legden er getuigenis van af, dat zij vele en bittere tranen vergoten hadden.

De bediende verwijderde zich weer.

De jonge vrouw kwam met uitgestoken hand op Raffles toe.

— Het is heel vriendelijk, Mylord, dat gij gekomen zijt, zeide zij met zachte stem. Gij hebt natuurlijk van ons ongeluk gelezen?

— Ja mevrouw — en daarom juist kwam ik! Misschien kan ik u van nut zijn. Maar sta mij toe, dat ik u mijn vriend, mijnheer Charles Brand voorstel, die zich het genoeg niet heeft kunnen laten ontnemen, mij te vergezellen.

Helen Fraser stak ook Charles haar kleine hand toe en zeide toen met trillende stem:

— Ik dank u mijne vrienden. Want dat gij dat zijt, — ik weet het Mylord, uit vroeger jaren.

— Gij hebt mij dus nog niet vergeten? vroeg Raffles glimlachend.

— Wie u eenmaal gekend heeft, Mylord, die vergeet u nooit meer, zeide de jonge vrouw eenvoudig.

— Welnu mevrouw, als dat zoo is, zoudt gij mij dan niet willen veroorloven u bij te staan in deze moeilijke uren. Uw man is immers zwaar gekwetst naar ik lees.

— Zeer zwaar, Mylord, fluisterde de jonge vrouw. De inbreker heeft hem zoo zwaar aan het hoofd geraakt, dat hij pas eenige uren geleden uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt. De commissaris van politie mocht hem echter volstrekt geen vragen stellen, daar de dokter anders niet voor het leven van hem kan instaan. Hij moet nog minstens een dag volmaakte rust genieten, alvorens men hem vragen zal mogen stellen.

— Wel mevrouw, dan zal de zaak naar ik hoop, spoedig geheel zijn opgehelderd, hernam Raffles. Uw man zal den inbreker natuurlijk aanstonds kunnen noemen!

De jonge vrouw werd zoo mogelijk nog bleeker en boog het hoofd.

Dadelijk daarop steeg een vlamvend rood in haar wangen op.

— Hebt ge dan het verslag van de misdaad niet gelezen, Mylord? vroeg zij zoo zacht, dat haar stem bijna niet te verstan was.

— Dat heb ik, mevrouw! antwoordde Raffles.

— Welnu — dan moet gij ook weten, dat men den ingenieur Francis Burton reeds als de dader gearresteerd heeft.

— En gij mevrouw — gelooft gij dat hij de dader is?

De jonge vrouw wong de handen.

— Ik weet niet wat ik zeggen moet, Mylord! Het is zoo vreeselijk als men iemand moet verdenken, die — die altijd tot onze vrienden heeft behoord!

— Maar als hij eens niet uw vriend was, mevrouw — zoudt gij hem dan verdenken?

Weder boog Helen Fraser het hoofd.

Hijgend ging haar adëmhaling.

Toen knikte zij langzaam en bevestigend.

— Welke zijn de aanwijzingen tegen hem, als ik vragen mag? ging Raffles voort. Ja, ik weet het mevrouw, het zal u moeilijk vallen om hier op te antwoorden, want ik meen gelezen te hebben, dat de jonge Burton als het ware een huisvriend was, maar toch zoudt gij er goed aan doe u zelve te overwinnen en mij alles mede te deelen.

— Maar denkt gij dan, Mylord, dat hem dit ten goede zou komen!

Raffles knikte.

— Het is althans niet onmogelijk, mevrouw! vervo!gde hij toen. Er zijn in deze zaak eenige bijzonderheden, die zeer belangwekkend zijn en die stellig een nader onderzoek wettigen. Zoo zou ik u bijvoorbeeld wel eens willen vragen, waar zich het machineplan bevindt, dat Burton zou hebben gestolen!

Helen Fraser haalde de schouders op.

— Ik weet het niet, Mylord! De politie weet het trouwens evenmin. Bij een huiszoeking in zijn woning heeft men niets gevonden. Maar — hij kan tijd hebben gevonden om het te verbergen!

— Dat spreekt vanzelf! Maar de politie zal zijn woning toch wel van den kelder tot den zolder doorzocht hebben?

— Ja, zij heeft geen hoekje ondoorzocht gelaten, maar zonder eenig resultaat!

— En het geld?

— Ook daarvan is niet teruggevonden!

— Dunkt u dat niet vreemd?

Helen Fraser wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— Ik heb er niet zoo nauwkeurig over nagedacht, Mylord! zeide zij toen aarzelend, terwijl haar oogen schichtig rondkeken. Het is wel vreemd, maar misschien zou hij het geld aan een medeplichtige hebben kunnen geven.

— Ook dat is natuurlijk mogelijk! hernam Raffles. Bevindt zijn woning zich hier ver vandaan als ik vragen mag?

— Neen, zij ligt integendeel zeer dicht bij. Hoogstens tien minuten loopen hier vandaan. Gij moet het huis voorbij zijn gekomen, als gij met de auto uit New-Orleans hier zijt gekomen.

— Waarmede is de wond aan uw man toegebracht?

— Met een zeer zwaren Engelschen sleutel, die alleen voor de grootste machines gebruikt wordt!

— Heeft de politie dat wapen gevonden?

— Ja!

— Waar was het?

— Het lag in de kamer van mijn man naast de geopende brandkast!

— Hoeveel is er gestolen?

— Ruim honderd twintig duizend dollar!

— In goud of in papieren?

— In het een zoowel als in het ander!

— Nu nog deze vraag, mevrouw, waaruit leidde de politie af dat Francis Burton de schuldige moet zijn?

— Uit de verschillende getuigenissen, Mylord! Een paar dagen geleden kwam Robert Flint, een uitvinder met het plan van de machine, om het aan mijn man te toonen. Welnu, van dat plan wist niemand anders iets af als Robert Flint, Francis Burton, mijn man en ik!

— Robert Flint heeft dus reeds voor het gerecht getuigd?

— Ja Mylord!

— En gij?

— Ik ook! antwoordde de jonge vrouw op heeschen toon.

— En was dat de eenige aanwijzing?

De jonge vrouw scheen met haar antwoord te aarzelen.

Weer werd haar gelaat beurtelings rood en bleek.

Toen stamelde zij:

— Een drietal van onze werklieden hebben hem herkend, toen hij laat in den avond van de misdaad de kleine tuindeur opende. Zij koesterden echter volstrekt geen verdenking, want het was algemeen bekend, dat Burton den sleutel van die deur had, zoodat hij niet steeds behoefde te schellen en zich een grooten omweg kon besparen, als hij zich van zijn huis naar het onze begaf.

— Hebben die werklieden hem nog verder gevolgd?

— Neen — zij zagen hem langs het tuinpad naar de zijdeur gaan, waarvan hij eveneens een sleutel bezit.

— Uw man stelde dus wel groot vertrouwen in zijn ingenieur?

— Onbeperkt vertrouwen, Mylord! antwoordde de jonge vrouw.

— Dat is een zeer schoone karaktertrek, merkte Raffles op drogen toon op. Hoe laat was dat ongeveer?

— De werklieden verklaarden dat het omstreeks half een in den nacht moet zijn geweest, want om kwart voor eenen bereikten zij een klein wijnhuis dat nog geopend was, ofschoon dat eigenlijk streng verboden is.

Op deze woorden volgde een vrij langdurig stilzwijgen.

Raffles was blijkbaar in gedachten verdiept.

Hij wilde opstaan en weder iets zeggen toen

er op de deur werd geklopt.

Even later trad de negerbediende binnen.

Zijn gelaat toonde groote opwinding.

— Kom, binnen, James, beval de jonge vrouw, terwijl zij snel op den bediende toetrad.

Daarop wendde zij zich tot Raffles met de opmerking:

— Twee onzer bedienden zijn steeds op het politiebureau en moeten mij onmiddellijk op de hoogte komen stellen van de vorderingen welke het onderzoek maakt.

— Wees dan zoo goed u niet aan onze aanwezigheid te storen, mevrouw. Ik geloof, dat uw bediende iets belangrijks heeft mede te deelen, naar zijn gelaat te oordeelen.

— Is dat zoo, James? vroeg de jonge vrouw vol spanning. Weet je iets nieuws?

— Ja, mevrouw! antwoordde de bediende. De politie heeft opnieuw een huukscheiding gedaan bij mijnheer Francis Burton en...

— Welnu? vroeg Helen Fraser. Maar spreekt dan toch!

— En men heeft in den zak van zijn overjas het plan van de nieuwe machine gevonden!

De jonge vrouw slaakte een doffen kreet, en wankelde achteruit, alsof zij een slag ontvangen had.

— Dus toch! mompelde zij.

Zij liet zich in een stoel vallen en bedekte het gelaat met de handen.

Raffles trad op den neger toe en legde hem de hand op den schouder en vroeg:

— Wanneer is dat gebeurd, mijn vriend! Ik ben een vriend van mevrouw, je kunt vrijuit spreken!

— Vanmorgen omstreeks negen uur, mijnheer!

— Weet je nog iets meer?

— Neen, mijnheer — dat is alles! Het plan is op het oogenblik bij den commissaris van politie.

— Hoeveel mannen waren er bij de ontdekking?

— Drie, mijnheer!

— Staat dat vast?

— Ja zeker — want ik ben mijnheer Burton goed en ik heb er met opzet naar gevraagd!

De bediende wierp nog een meewarigen blik op zijn meesteres en verliet toen hoofdschuddend het vertrek.

Raffles trad op de ineengedoken gestalte toe en zeide:

— Dit is waarlijk een zeer ernstige tijding, mevrouw — en toch smeed ik u niet alle hoop te laten varen!

— Maar waarop kunnen wij nu nog hopen, Mylord? riep de jonge vrouw wanhopig uit, het bewijs is nu toch geleverd!

— Ik erken, mevrouw, dat de vondst van het document zeker zeer bezwaarlijk is voor Francis Burton. Ik verbaas er mij alleen over dat het nu pas is geschied, terwijl er toch reeds gisteren en

eergisteren huiszoekingen in zijn woning hebben plaats gehad. En het geld? Dat schijnt men nog steeds niet gevonden te hebben.

Op dit oogenblik liet zich uit het naburig vertrek een zacht gereutel hooren.

De jonge vrou wsprong op.

— Wat is dat? vroeg Raffles.

— Mijn man! antwoordde de jonge vrouw. Verontschuldigd mij een oogenblik. Ik moet dadelijk gaan zien of hij iets verlangt!

— Mag er nog niemand bij hem worden toegelaten?

— Vandaag nog niet — morgen wel, — maar slechts nu en dan, zoodat het hem niet vermoeit.

De politie komt natuurlijk het eerst aan de beurt.

De jonge vrouw was onder het spreken naar de tusschendeur gegaan en opende deze.

Vijf minuten later keerde zij weder terug.

Er lag een gelukkige glans in haar oogen.

— Hij heeft mij herkend! fluisterde zij zacht. God zij geloofd!

Raffles greep de hand van de jonge vrouw.

— Het is gelukkig dat de eerste blik van uw man, nadat hij weder het bewustzijn is komen, zijn vrouw heeft gegolden. En nu wil ik u niet langer lastig vallen! Wees sterk, mevrouw! Sta ons toe, dat wij u van tijd tot tijd komen bezoeken en dat wij het onze er toe bijdragen deze zaak op te helderen!

— Op te helderen, Mylord? riep de jonge vrouw uit. Denkt gij dan werkelijk dat hier een geheim schuilt!

— Dat denk ik inderdaad, mevrouw! Deze zaak is werkelijk niet zoo eenvoudig als zij zich op het eerste gezicht voordoet! Maar daarover spreken wij later, gij kunt mij dan tevens eens voorstellen aan de leden van uw gezin!

— Wij zijn slechts met ons beiden, Mylord! antwoordde de jonge vrouw glimlachend.

— Maar gij zult toch wel huisgenooten hebben?

— Mijn gezelschapsjuffrouw — dat is alles!

— Welnu dan, mevrouw, houdt moed — dat is alles wat ik u voor het oogenblik zeggen kan.

Raffles en Charles namen afscheid en werden door den bediende weder uitgeleid.

Voor de deur stond Henderson nog steeds met de auto te wachten.

Hij zou er overigens nog gestaan hebben, al was zijn meester pas den volgenden dag teruggekeerd.

Raffles scheen te aarzelen of hij zou instappen.

Toen zeide hij:

— Henderson, we zijn hier op het oogenblik in Staalstad! Smeden is een werkje dat dorstig maakt, dus er zullen hier wel heel wat saloons zijn. Ga de auto ergens stallen en gebruik je lunch in een van die eetgelegenheden. Je kunt ons weder wachten voor deze villa.

— Hoe laat, Mylord?

— Om drie uur! zeide Raffles.

— Ik zal er zijn, Mylord!

Henderson tikte aan zijn pet en het volgende oogenblik was de auto in een kromming van den weg verdwenen.

— Blijven wij hier? vroeg Charles eenigszins verbaasd.

— Ja — ik wil de fabrieken eens wat nader bekijken!

— Is er veel belangwekkends te zien?

— Zeer veel! Zij behooren tot de grootste van Amerika en misschien wel van de geheele wereld! — Hoor eens, Edward, je doet dat natuurlijk niet zonder een bepaald plan! Zeg mij eens eerlijk wat je van de zaak denkt!

— Met genoeg! Ik erken dat de bewijzen tegen Francis Burton, den jongen ingenieur, zeer zwaar zijn! Men heeft hem op een zeer ongevoon uur de villa zien binnengaan, als wapen werd een Engelsche sleutel gebruikt, dien men ook vaak in de handen van ingenieurs ziet, en ten slotte heeft men het ontvreemde machineplan in zijn jaszak gevonden! En toch — dat alles is voor mij niet voldoende!

— Niet voldoende? herhaalde Charles verbaasd.

— Neen!

— Maar wat mankeert er dan aan het bewijsmateriaal?

— Daaraan mankeert om te beginnen het geld! antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar Edward, mevrouw Fraser maakte toch zelf de opmerking, dat hij dat wel aan een medeplichtige kan hebben gegeven?

Raffles schudde het hoofd.

— Dat wil er bij mij niet goed in! Hoe langer ik er over nadenk, hoe onwaarschijnlijker mij dat voorkomt! Iemand die zulk een zware misdaad pleegt geeft niet zulk een buitengewoon hoog bedrag aan een medeplichtige, op gevaar dat hij er met het geld van doorgaat. Dan vind ik het wel wat vreemd, dat de politie twee dagen lang zijn woning van onder tot boven doorzocht heeft en pas hedenmorgen het plan heeft ontdekt op een plaats, waar men het toch, dunkt mij, aanstonds had moeten vinden bij een eenigszins nauwkeurig onderzoek.

Charles krabde zich achter de ooren.

— Ja, alles wel beschouwd, is dat wel wat zonderling, zeide hij. Maar — daar tegenover staat, dat behalve Flint, die het plan verkocht, alleen

mevrouw Fraser en Burton er iets van af wisten. Raffles knikte.

— Dat is waar — en dat is zeker een ernstig punt — misschien het ernstigste, dat er tegen hem was aan te voeren. Hoe het zij, ik wil hier eens iets naders van weten.

— Wat wil je het eerst doen?

— De drie agenten eens uithooren, die de huiszoeking hebben gedaan.

— Zal men je dat toestaan?

— Waarom niet? Ik ben een goed vriend van mevrouw Fraser en ik vraag het toch slechts ten bate van den arrestant.

Onder het spreken waren de beide mannen den weg naar het dorp ingeslagen.

Op dit oogenblik vonden zij daar niets anders dan vrouwen, kinderen en zeer oude mannen.

Het dorp was in den loop der jaren zoodanig gegroeid, dat het wel een stad mocht heeten, met een eigen kantongerecht en verscheidene politie-bureaux.

Niet zonder eenige moeite vonden Raffles en Charles den weg naar het hofdbureau van politie.

Nadat Raffles zijn kaartje had getoond, werd hij bij den hoofdcommissaris binnengelaten.

In enkele woorden legde hij dezen zijn verlangen bloot.

De commissaris van politie trok een bedenkelijk gezicht.

— Mylord, zeide hij, feitelijk ga ik buiten mijn boekje, als ik u de gelegenheid geef de drie agenten te ondervragen. Maar daar ik zelf tot de vrienden van Francis Burton behoer, en niets liever zou zien dan dat zijn onschuld bewezen werd, geef ik u daartoe verlof. Echter mag de ondervraging niet anders geschieden dan in mijn aanwezigheid.

— Maar ik verlang niets liever, mijnheer de commissaris, riep Raffles uit. Zoudt gij zoo goed willen zijn, de drie mannen dadelijk te laten roepen?

— Aanstonds, mylord.

De commissaris drukte op een bel en gelastte den binnentredenden brigadier de drie agenten te roepen, die denzelfden morgen de huiszoeking onder leiding van den inspecteur hadden verricht.

De brigadier verwijderde zich en even later traden drie stoere politie-agenten het vertrek binnen.

Eenigszins verwonderd keken zij naar de beide vreemdelingen op.

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES ZET ZIJN ONDERZOEK VOORT.

— Luistert eens, mannen, zoo begon de commissaris. Deze heer is een vriend van John Fraser en hij stelt groot belang in de zaak van het gestolen stuk. Geef hem nauwkeurig op de vragen, die hij u gaat stellen antwoord.

De drie agenten zetten zich in postuur.

Raffles en Charles zetten zich tegenover hen voor een klein tafeltje en haalden beiden een notitieboekje uit den zak.

De commissaris en zijn griffier steunden het hoofd in de hand en luisterden toe.

Raffles richtte zich tot den eersten agent.

— Gij hebt vanmorgen een huiszoeking gedaan in de woning van ingenieur Burton, nietwaar?

— Ja mijnheer, antwoordde de man.

— Hoe laat was dat?

— Negen uur, mijnheer.

Maar de middelste agent schudde het hoofd.

— Zoo laat was het nog lang niet, zeide hij knorrig. Het kan nauwelijks half geweest zijn.

— Ben je dwaas, Johnson, riep nu de derde agent verbaasd uit. Half negen? Het liep zeker naar half tien.

Een vrij drukkend stilzwijgen volgde op deze woorden.

Raffles speelde met zijn potlood en wierp den commissaris glimlachend een veelzeggenden blik toe.

Deze schoof eenigszins ongeduldig in zijn stoel heen en weder en merkte nu op:

— Ik geloof niet dat het uur van het onderzoek er veel toe doet, vindt gij wel, Mylord?

— Ik weet niet of het wel zoo onverschillig is, antwoordde Raffles langzaam, maar in ieder geval zou ik er u gaarne opmerkzaam op maken, dat ik van deze drie brave beambten drie verschillende antwoorden heb ontvangen, op één en dezelfde vraag.

Weer volgde een kortstondig stilzwijgen.

Toen vervolgde Raffles:

— Wij loopen dus over de quaestie van het uur heen, waarop de huiszoeking begon en gaan over tot het volgende punt! Ik zou namelijk willen weten wie van de drie agenten voor het eerst de overjas vond, waarin men het machineplan ontdekte.

— Dat was ik, mijnheer! antwoordde de agent die met Johnson was aangesproken.

— Mooi zoo! hernam Raffles.

— Van welke kleur was de jas?

— Het was een leverkleurige overjas, mijnheer, met groote lapellen en een breeden fluweelen kraag.

De derde agent zag zijn makker verbaasd aan.

— Noemt gij dat leverkleurig? Het was een bruine jas! En van een fluweelen kraag heb ik niets gezien!

Weer vertoonde zich hetzelfde eigenaardige glimlachje om Raffles' lippen.

Daarop wendde hij zich tot den derden agent en vroeg:

— Hebt gij de jas ook gezien?

— Zeker, Mylord — ik was degeen die het document in den binnenzak ontdekte.

— Welke kleur had het kleedingstuk, denkt gij?

— Zij was licht grijs, mijnheer!

Op deze woorden volgde opnieuw een broeiend stilzwijgen.

De commissaris van politie, blijkbaar tamelijk erg uit zijn humeur, trommelde zenuwachtig op het tafelblad.

Eindelijk hernam Raffles, terwijl zijn oogen vroolijk tintelden:

— Wij zeggen dus, dat het uur, waarop het onderzoek begon varieert van half negen tot half tien, en dat de jas licht grijs was met een kraag van fluweel, leverkleurig met een kraag of bruin, waarbij het in het midden blijft of de kraag van fluweel was of niet. Het is mogelijk, dat ik mij vergis ten opzichte van den kraag, en dat de agenten het anders hebben gezegd, maar dat doet er eigenlijk weinig toe!

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, viel de commissaris hem nu eenigszins ongeduldig in de rede. Ik ben van oordeel dat de kleur van de jas er weinig toe doet, want het staat onomstootelijk vast, dat zij aan den jongen ingenieur toebehoort!

— Wie heeft dat verklaard? vroeg Raffles, zonder zich van zijn stuk te laten brengen.

— Ten eerste mevrouw Fraser, ten tweede haar gezelschapsdame, miss Hackett, ten derde eenige arbeiders en als u dat soms nog niet voldoende mocht zijn, ten vierde Francis Burton zelf!

— Nu, dan zijn wij het daaromtrent dus eens! ging Raffles voort.

Hij noteerde een en ander en vervolgde toen, terwijl hij zich opnieuw tot de agenten wendde:

— Gij hebt volstrekt geen wanorde in de kamer aangetroffen?

— Volstrekt niet, Mylord! antwoordde de toesproken agent, die den vreemdeling met dezen titel had hooren toespreken.

— Waar hing de jas?

— In een kleerenkast!

— Was die op slot?

— Neen, Mylord — de deur stond zelfs aan!

Raffles wisselde een snellen blik met Charles

die het vraaggesprek aandachtig volgde.

Zijn trekken toonden eenige verbazing.

— Bevestigt gij die waarneming? zoo wendde hij zich tot de beide andere agenten.

De twee politie-beambten knikten.

— Ja, Mylord, zeide een hunner, daar omtrent kan geen verschil van meening bestaan, de deur stond omstreeks een handbreed open.

— Een paar centimeters! hernam de stem van den derden agent als een echo achteraan.

— Nu goed, merkte de commissaris snel op, blijkbaar in het besef dat zijn ondergeschikten bezig waren een dwaas figuur te slaan, in ieder geval staat het vast dat de deur niet op slot was en zelfs niet gesloten. Ik kan echter volstrekt niet inzien, Mylord, welk nu het voor ons onderzoek zou kunnen hebben, dat wij dit weten! Het geheime document is gevonden, en het is in een jas van Francis Burton gevonden! De rest doet er eer weinig toe, naar ik meen!

— Misschien — misschien niet! hernam Raffles kalm.

Hij schreef weder even in zijn notitieboekje en wendde zich toen tot den commissaris met de vraag:

— Er is immers in het geheel geen geld in de woning van den ingenieur gevonden?

— Geen honderd dollar, Mylord! Hij was gewoon zijn geld aanstonds naar de bank te brengen.

Raffles keek op.

— Weet gij ook of hij veel geld op de bank had staan?

— Daar heb ik onderzoek naar gedaan, Mylord! Ja — de som is tamelijk groot! Burton verdiende een mooi salaris, was spaarzaam en heeft eenige malen gelukkig gespeculeerd. Het bedrag van zijn tegoed was ongeveer zestig duizend dollar.

— Hebt gij dit alles zelf bij de bank geïnformeerd?

— Neen — het is mij medegedeeld door Miss Hackett

— Zoo? Wist de jongedame dat dan zoo nauwkeurig.

De commissaris van politie haalde de schouders op.

— Dat is zoo verwonderlijk niet! Miss Jessy is minstens drie jaren gezelschapsdame van Helen Fraser en Francis Burton komt ook al sedert een paar jaren zoo goed als dagelijks op de villa. Het is dus niet zoo verbazend, dat het jonge meisje van zijn geldelijke omstandigheden nauwkeurig op de hoogte was.

— Neen — het is heel eenvoudig! merkte Raffles op. Gij spráakt daar zoeven van een jong meisje — Miss Jessy Hackett is dus zeker nog jong?

— Nog geen vijf en twintig!

— Mooi?

— Ja — zij is zeer bevallig!

— Temperament?

Alvorens te antwoorden keek de commissaris Raffles even verwonderd aan, toen antwoordde hij.

— Ja — temperament heeft zij zeker! Misschien zelfs wel wat te veel. Mevrouw Fraser houdt echter zeer veel van haar. Ik kan echter met den besten wil van de wereld niet inzien, wat die vragen met de zaak te maken hebben!

— O, misschien toch meer dan gij denkt, mijnheer de commissaris. En zoudt gij mij nu nog willen zeggen hoe de bank heet, waar onze jonge vriend zijn geld had geplaatst?

— Zeker, Mylord, — het is de Wisconsin-Bank.

Raffles noteerde het adres, klapte zijn boekje dicht en stak het in zijn zak.

— Mijnheer de commissaris, ik dank u zeer voor de inlichtingen en voor de moeite, die gij u getroost hebt! Thans blijft mij niets anders over dan afscheid van u te nemen en u te verzekeren, dat gij over mij kunt beschikken evenzeer als ik hoop van uw hulp gebruik te mogen maken.

— Dat beloof ik u, Mylord. Meent gij reeds eenig licht te zien? Of liever — gelooft gij ook niet, dat niemand anders dan Francis Burton de dader kan zijn?

— Als hij het niet is, mijnheer de commissaris, wel dan is het duidelijk dat een ander het gedaan moet hebben! merkte Raffles lakoniek op.

En na deze tamelijk raadselachtige woorden verliet hij na een buiging en een vriendelijk knikje aan de drie agenten het politiebureau.

Hij keerde echter dadelijk op zijn schreden terug, ging nogmaals naar binnen en vroeg den commissaris, die reeds weder aan het werk was gegaan:

— Gij hebt de geheime plannen immers hier?

— Ja, Mylord!

— Zou ik ze even mogen zien?

De commissaris trok een bedenkelijk gezicht.

— O, als de enveloppe soms gesloten is, behoeft gij haar voor mij niet te openen, stelde Raffles hem gerust. Of is het soms een rol?

— Neen, Mylord! De teekeningen zijn vrij klein naar het schijnt en blijkbaar op gewoon, ongelijnd papier van langwerpige formaat geteekend. Maar als gij slechts de enveloppe wilt zien, dan zal ik u gaarne ten dienste zijn!

De commissaris stond op, begaf zich naar een kleine brandkast, die in een hoek van het vertrek stond, haalde een sleutelbos te voorschijn, opende de deur en nam van een der planken een langwerpige, gele enveloppe, welke hij Raffles overhandigde.

Deze nam haar en bekeek haar van alle kanten.

Zij was met twee zegels gesloten en het was duidelijk dat zij niet was opengemaakt.

In het zegel stonden de voorletters van **John Fraser afgedrukt!**

— Hebt gij soms een centimetermaat bij de hand? vroeg Raffles.

— Ja zeker, Mylord!

De commissaris van politie trok een lade van zijn bureau open en haalde er een duimstok uit.

Raffles mat de lengte en de breedte van de enveloppe zeer nauwkeurig en noteerde de cijfers.

— Waar is die jas van den ingenieur? vroeg

Raffles.

— In zijn woning, Mylord!

— Wordt zij bewaakt?

— Wel neen — dat was immers volstrekt niet meer noodig!

— Dan heb ik u verder niets meer te vragen! Ik zeg u nogmaals dank, en hoop u binnenkort belangrijke mededeelingen te kunnen doen.

Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt.

HOOFDSTUK VII.

DE ENVELOPPE.

Raffles ging weder naar buiten en voegde zich bij Charles die op hem had gewacht.

De grijze oogen van den Grooten Onbekende hadden een zonderlingen glans.

Charles, die zijn vriend reeds geruimen tijd kende, zag aanstonds aan de uitdrukking van diens gelaat, dat Raffles blijkbaar een of ander spoor volgde.

Raffles stond even stil en raadpleegde zijn horloge.

— Voor de lunch kunnen wij nog wel even naar de Wiscosinbank gaan, merkte hij op.

— Wat moeten wij daar uitvoeren? vroeg Charles verbaasd.

— Dat zul je wel zien.

Raffles informeerde bij den eersten, den besten voorbijganger, een ouden boerenarbeider, naar de plek waar de bank zich bevond.

Met eenige korte woorden gaf de man de gevraagde inlichtingen en Raffles en Charles begaven zich op weg.

Het duurde bijna twintig minuten voor zij het bankgebouw bereikt hadden.

Het was hoofdzakelijk een spaarbank voor de arbeiders op de staalfabrieken van John Fraser en haar bloei bewees, dat de Staalkoning goede loonen betaalde.

Raffles en Charles traden binnen.

Zij begaven zich naar de zaal waar zich de loket ten bevonden en Raffles liep regelrecht op het loket toe, waarboven in vergulde letters het woord „deposito” stond.

Een beambte kwam toeloopen.

— Wat wenscht gij, mijnheer? vroeg hij op zakelijken toon.

— Dat zal ik u zeggen. Ik ben een vriend van

mevrouw Fraser en ik wenschte eenige inlichting in zake het deposito van mijnheer Francis Burton.

— Wie zijt gij, als ik vragen mag? vroeg de beambte.

— Ik ben Lord William Aberdeen uit Londen.

— Dan spijt het mij u te moeten zeggen, Mylord, dat ik niet gerechtigd ben u de verlangde inlichtingen te geven. De geheimen van onze inleggers zijn veilig bij ons en wij openbaren die niet aan derden.

— Zoudt gij ook aan de politie inlichtingen weigeren?

— Dat natuurlijk niet, Mylord.

— Wees dan zoo goed, den commissaris van politie op het hoofdbureau op te bellen. Zeg hem dat Lord William Aberdeen hier is, en vraag hem machtiging mij te antwoorden op de vragen, welke ik u betreffende het deposito van mijnheer Francis Burton zou willen stellen.

De beambte bedacht zich even, wierp den vreemdeling een onderzoekenden blik toe en liep toen naar de telefoon.

Eenige minuten later keerde hij weder terug.

— Het is in orde, Mylord — mijnheer de commissaris schijnt groot vertrouwen in uw doorzicht te stellen en heeft mij gemachtigd u alle gewenschte inlichtingen te geven. Ik weet nu ook wat u beweegt, om aldus op te treden. Vraag mij slechts wat gij wilt weten.

— Ik zal u slechts enkele seconden ophouden, mijnheer, zeide Raffles. Ik behoef niets anders te weten, dan de duur van den opzeggingstermijn van de deposito.

— Dat kan ik u wel uit het hoofd mededeelen, Mylord. Toen mijnheer Burton op onze bank begon in te leggen, was de duur van den opzeggingstermijn een maand. Een paar weken geleden echter deelde hij ons mede, dat hij de voorwaarden wilde veranderen, en den opzeggingstermijn op drie dagen wenschte vast te stellen.

Charles die zijn blikken niet van het gelaat van zijn vriend had afgewend zag een snelle flikkering in diens oogen.

— En — heeft mijnheer Burton zijn deposito soms dezer dagen opgezegd?

— Ja Mylord, vier dagen geleden.

Raffles uitte een zachten kreet van voldoening. Hij maakte een lichte buiging, nam zijn hoed af en zeide:

— Ik dank u, mijnheer, dat is alles wat ik wilde weten.

De beide mannen verwijderden zich snel, terwijl de beambte hen tamelijk verbaasd nakeek.

Op straat gekomen bleef Charles stilstaan en greep Raffles bij den arm.

— Wat is er? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik zou wel eens eindelijk willen weten, wat dit allemaal te beteekenen heeft. Wat ter wereld

heeft het deposito van den ingenieur met deze zaak te maken?

— Alles, mijn jongen, alles! reip Raffles uit. Begrijp je het dan nog niet?

— Ik moet eerlijk zeggen, dat ik in een donkere duisternis tast, antwoordde de jonge man.

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Dat komt omdat je nog altijd niet vlug genoeg combineert, hernam hij. Maar kom ga mede, ik ben er zeker van dat je spoedig wel zelf ontdekken zult, wat ik reeds gevonden heb.

— Waar gaan wij nu heen?

— Naar het huis van den ingenieur.

— Om wat te doen?

— Om zijn jas eens te bekijken.

Charles begreep er nog volstrekt niets van, maar hij volgde Raffles gedwee en zeer nieuwsgierig naar den afloop.

Geholpen door de aanwijzingen van enkele voorbijgangers, hadden zij spoedig de woning van den jongen ingenieur gevonden.

Een oude huishoudster met rood gekreten oogen opende hun de deur.

Met enkele goed gekozen woorden maakte Raffles het doel van zijn komst bekend.

En terwijl hij sprak klaarde het gelaat van de oude vrouw langzaam op.

Zoo groot was de invloed van den Grooten Onbekende, zelfs op personen die hem volmaakt vreemd waren, en die hij alleen wist uit te oefenen door zijn stem en den blik zijner oogen.

— En gij wilt pogen mijn jongen meester te redden, mijnheer? vroeg de huishoudster terwijl zij de beverige, rimpelige handen naar Raffles uitstak.

— Daartoe wil ik al mijn best doen, Miss.

— Kent gij hem dan?

— Ik heb hem zelfs nooit gezien. Maar wat doet dat er toe, als ik vermoed dat hij het slachtoffer is van een afschuwelijk misverstand.

— God zal u voor die woorden loonen Mylord riep de oude vrouw uit. Zeg mij slechts wat gij wenscht en ik stel mij geheel tot uw dienst.

— Gij hielt zeker veel van uw meester? vroeg Raffles.

— Ja mijnheer, zeer veel. Ik ben uit Canada met hem mee gereisd, ruim tien jaren neem ik reeds zijn huishouden waar.

— Hoe was zijn aard?

— Hij was tamelijk erg in zich zelf gekeerd, maar als ge mij zoudt willen vragen, of ik hem in staat achtte tot zulk een daad, dan zou ik u daarop toeschreeuwen: „Nee, nee, hij kan het niet gedaan hebben!”

— Nu moet ik u een delicate vraag doen, maar waarvan de beantwoording toch van groot belang kan zijn, vervolgde Raffles. Ik heb de Amerikaanse bladen gelezen, die niet zeer bescheiden zijn en

waarin zijdelings, maar toch tamelijk duidelijk wordt te kennen gegeven, dat bij dezen aanslag op den Staalkoning, liefde in het spel is en dat uw jonge meester voor mevrouw Fraser gevoelens koestert — moet ik nog verder gaan?

De oude huishoudster boog het hoofd.

Zij speelde zenuwachtig met de banden van haar boezelaar.

— Kom, antwoordt mij oprecht, zeide Raffles vriendelijk. Misschien kan de beantwoording van die vraag uw meester wel redden.

— Ik geloof, dat mijn meester zeer veel van haar hield, Mylord.

— En, meent gij dat zijn liefde verhoord werd?

De oude vrouw schudde krachtig ontkennend het hoofd.

— Neen, Mylord. En dat knaagde juist aan zijn hart. Zij wilde niets voor hem zijn dan een vriendin. Menigmaal hoorde ik hem in zijn kamer onophoudelijk op en neder loopen, als een beest in zijn kooi. En ook heb ik hem vaak hooren snikken. Ik heb hem vaak trachten te troosten, want ziet gij, Mylord, ik was een soort moeder voor hem, daar hij zijn eigen ouders beiden reeds verloren heeft. Ik heb hem dikwijls voorgehouden dat hij zijn bliken toch moest afwenden van wat toch onbereikbaar voor hem was, en die liever moest vestigen op Miss Jessy, waarvan een blind paard wel kon zien, dat zij een goed oogje op mijn meester had.

Voor Charles was het, alsof er uit die woorden plotseling een hel stralend licht opging.

Hij keek Raffles aan, deze glimlachte echter slechts even en legde de oude vrouw de hand op den schouder.

— Meer behoef ik daaromtrent niet te weten, Miss, zeide hij vriendelijk. En zoudt gij nu zoo vriendelijk willen zijn mij te brengen naar de kamer waar de jas werd gevonden.

— Zeker, Mylord. Wees dan zoo goed mij te volgen, zeide de huishoudster ijverig.

De beide mannen volgden haar naar de slaapkamer van den ingenieur, en daar liep de oude vrouw dadelijk toe op een van de twee kasten, die zich in dit vertrek bevonden.

— De agenten verklaarden, dat zij deze kast open hebben gevonden, zeide Raffles. Was het de gewoonte van mijnheer Burton om zijn kasten open te laten staan.

— Neen zeker niet, Mylord. Hij was de orde en de stiptheid in persoon. Steeds sloot hij alle kasten achter zich.

— Mooi, dat is een gewichtig punt.

Raffles opende de kastdeur.

— Dit is immers de jas in kwestie? vroeg hij, terwijl hij een kleedingstuk van den haak nam.

— Ja, Mylord.

Raffles wendde zich met een spottenden blik in zijn oogen tot Charles en zeide:

— Nu kunt gij eens zien, mijnheer Brand, wat wij te denken hebben van de waarde eener getuige-verklaring. Gij ziet evengoed als ik dat deze jas noch leverkleurig, noch grijs, noch bruin is, maar zandkleurig. Geen van de drie agenten heeft dus, ofschoon zij het kleedingstuk van zeer dichtbij en tamelijk lang hebben kunnen bezichtigen, de juiste kleur in hun hersens opgenomen. En op dergelijke getuigenissen worden dikwijls de zwaarste vonnissen uitgesproken.

Nu haalde Raffles zijn notitieboekje uit zijn zak, keek om zich heen, nam een oude courant van een stoel en vouwde deze nauwkeurig in hetzelfde formaat als de cijfers in zijn boekje opgaven.

Toen stak hij deze nagemaakte enveloppe in den binnenzak van de jas.

Charles had vol spanning toegekeken.

— Wel, mijnheer Brand, hoever steekt deze nagemaakte enveloppe ongeveer boven den rand van den zak uit, denkt ge? vroeg Raffles.

— Misschien vijf, en misschien wel zes centimeter, antwoordde Charles.

— Naar mijn schatting zijn het er zeker zeven, hernam Raffles. In ieder geval is het bovenstuk zeer duidelijk zichtbaar, en de gele kleur moet zeer duidelijk hebben afgestoken tegen de donkerbruine voering van de jas. Wel, ik geloof dat wij hier een belangwekkende ontdekking gedaan hebben.

De huishoudster had zwijgend het doen van hare bezoekers gadeslagen.

Zij kwam nu dichtbij en vroeg met bevende stem:

— Geloof gij, Mylord, dat mijn meester onschuldig is?

— Hij heeft dezen aanslag evenmin gepleegd als gij of ik, Miss, antwoorde Raffles met vaste stem.

— Ik wist het wel, Mylord, zeide de oude huishoudster, terwijl de tranen haar in de oogen sprongen. Ik heb het altijd wel geweten. Mijn meester is tot zoo iets verschrikkelijks niet in staat.

— Nu nog één vraag, Miss, hernam Raffles. Zijn hier bezoekers geweest, nadat mijnheer Burton gearresteerd werd?

— Neen Mylord, niemand.

— Kort voor de arrestatie dan misschien? vroeg Raffles, terwijl zijn grijze oogen vol spanning op het gelaat van de oude vrouw gericht waren.

De huishoudster dacht even na en antwoordde toen:

— Ja, nauwelijks tien minuten voordat de arrestatie plaats had. Toen is Miss Jessy hier geweest.

— Zij was ds bij de arrestatie tegenwoordig?

— Neen, wat denkt gij wel. Zij was veel te zenuwachtig, toen zij hoorde wat de agenten kwamen doen, zij zag zoo bleek als een lijk.

— Mijnheer Burton heeft haar dus niet gesproken?

— Neen, Mylord, zij is dadelijk naar mijn kamer gekomen.

Raffles klapte zijn opteekenboekje weder dicht, liet het in den zak glijden, greep zijn hoed, drukte de oude vrouw de hand en zeide:

— Ik dank u, Miss, — meer behoef ik niet te weten. Ik geloof dat de zaak zoo helder als glas is.

— En denkt gij mijn meester te kunnen bevrijden?

— Morgen zal hij zich op vrije voeten bevin-

den.

— God zij gedankt. En — weet gij wie de ware schuldige is?

Raffles knikte somber en zeide toen op doffen toon:

— Ik geloof dat ik het weet, Miss — maar ik hoop van harte dat ik de zaak nog in der minne zal kunnen schikken — want degeen die de misdaad pleegde, deed het uit liefde, of eigenlijk gezegd uit haat — wat meestal juist hetzelfde is.

**Al maken de dieven slechts één pakje
„DUBEC” cigarettten buit, dan zijn zij al tevreden!**

HOOFDSTUK VIII.

JESSY HACKETT.

De beide vrienden liepen weder op straat en begaven zich met snelle schreden naar de villa.

— Begin je nu langzamerhand iets duidelijker te onderscheiden, Charles? vroeg Raffles na eenigen tijd.

— Ik erken, dat mij veel is opgehelderd, maar je gedachtengang heb ik nog niet goed kunnen volgen.

— Het is toch anders tamelijk eenvoudig, mijn

jongen. Ga zelf maar eens na. Laten wij eens aannemen, dat Francis Burton den diefstal heeft gepleegd. Dan zou hij daarbij een reeks ezelachtige fouten hebben begaan, die niet te verwachten zijn van een man, die van beroep ingenieur is.

— Laat dan eens hooren?

— Ten eerste heeft hij den termijn van zijn deposito een paar weken geleden zeer aanzienlijk verkort, namelijk tot op het minimum van drie

dagen. Dat had natuurlijk zijn reden. Welke was die reden? Zij ligt voor de hand: de bladen hebben ditmaal eens niet overdreven, het is duidelijk dat Francis Burton smoorlijk verliefd is op Helen Fraser. Waarschijnlijk lag het in zijn bedoelingen haar over te halen met hem te vluchten en daartoe was natuurlijk geld noodig, — geld dat hij zoo spoedig mogelijk moest kunnen opvorderen.

— Ja, dat kan ik mij voorstellen, stemde Charles levendig toe.

— Aan de bank verklaarde men ons, dat Burton vier dagen geleden zijn geld heeft opgezegd. Drie dagen geleden, dus een dag daarna, pleegde hij de misdaad. Is dat logisch? Zou een man die zijn zinnen bijeen heeft zoo ezelachtig te werk gaan? Neen, dat kan ik van een man als Burton, die in een exacten tak van wetenschap heeft gestudeerd, niet aannemen.

— Maar — misschien moest hij wel van de gelegenheid gebruik maken! merkte Charles nuchter op.

— Waarom? Waartoe? Het geheime plan liep niet weg en hij kon het even goed over een week, als over een maand ontvreemden. Hij wist als ingenieur natuurlijk zeer wel, dat men maar niet eensklaps een aanvang kan maken met de uitvoering van zulk een omvangrijk plan!

— Ja — dat is zoo!

— Maar er is veel meer! Wij vernamen zoeven van de huishoudster van Burton, dat hij zeer ordelijk was! Toch vonden de agenten de kast open staan! Denk je nu eens even in de mogelijkheid, dat een man, thuis komende met een zeer gewichtig gestolen document, dat hem in één slag tot millionair kan maken, dat stuk laat zitten in den binnenzak van zijn jas, en die jas kalmpjes ophangt in een kast, waarvan hij de deur laat openstaan!

— En wat leid je daaruit af?

— Dat de kastdeur niet is open gelaten — maar is open gezet!

— Edward!

— Het is zooals ik zeg! Iemand, die zulk een document steelt, heeft natuurlijk zijn gedachten bij niets anders! Als hij thuis komt, stopt hij het aanstonds zoo zorgvuldig mogelijk weg, of hij begraaft het desnoods ergens in den tuin!

— Goed — ik stem je dat alles toe! Maar vergeet je, dat men Francis Burton in den nacht van de misdaad het huis van den staafkoning heeft zien binnen gaan?

— Dat vergeet ik volstrekt niet! zeide Raffles kalm.

— Hoe leg je dat dan uit?

— Heel eenvoudig — ik combineer het met de opvraging van zijn geld en ik vermoed, dat hij Helen Fraser, aan wie hij waarschijnlijk ook niet geheel onverschillig was, heeft willen overhalen, nog dienzelfden nacht met hem te vluchten!

— Maar zou hij dan het gerucht van den overval niet hebben gehoord? vroeg Charles verbaasd.

— Dat weet ik niet — het is zeer wel mogelijk! Misschien is hij naar binnen gesnelde en heeft mevrouw Fraser hem aangetroffen bij het zwaar gewonde lichaam van haar man, waarop wel een vreeselijk tooneel gevolgd zal zijn, dat eindigde met zijn vlucht uit het huis. Ik leg er echter den nadruk op, dat ik hieromtrent volstrekt niets zeker weet. Het is evengoed mogelijk, dat Helen Fraser hem heeft weggezonden, lang vóórdat de misdaad gepleegd werd.

Een kortstondig zwijgen volgde op deze woorden.

Charles dacht ernstig na.

Toen knikte hij eenige malen in gedachten en zeide:

— Ik geloof, dat jouw redeneering de juiste is, Edward! Iemand die zulk een misdaad pleegt, doet niet zoo dom als Burton gedaan zou hebben!

— En nu verzeilen wij op het gebied van de veronderstelling! hernam Raffles. Want nu moeten wij naar de ware schuldigen zoeken! Daarop steunen wij slechts op de aanwijzingen van de oude huishoudster, dat Jessie Hackett een meisje van zeer veel temperament, zooals wij weten, op haar beurt liefde heeft opgevat voor den jongen ingenieur! Zij komt even vóór de arrestatie in zijn woning, wil hem niet zelf spreken, maar zoekt met bleek gelaat en blijkbaar zeer opgewonden, de oude huishoudster op. Burton wordt weggevoerd, maar zij neemt er geen notitie van! Natuurlijk snelde de huishoudster toen bij het gerucht van de woordenwisseling tusschen haar meester en de agenten, die hem kwamen arresteren. Wat zou Jessie in dien tijd gedaan hebben, denk je?

— Lieve hemel, hoe kan ik dat weten! riep Charles uit.

— Het ligt toch dunkt mij voor de hand — zij is snel de trap opgelopen naar zijn slaapkamer, heeft de deur van zijn kast geopend en het document gestoken in de eerste de beste jas die zij daar vond hangen; in de verwachting, dat men het aanstonds zou vinden bij de huiszoeking. Uit vrees dat men de kast misschien over het hoofd zou zien, liet zij er de deur van openstaan!

Charles had met open mond en open gesperde oogen naar deze verklaring geluisterd.

Toen barstte hij uit:

— Het document? Hoe zou zij er dan aan gekomen zijn?

— Zij heeft het gestolen!

Charles slaakte een luide kreet en bleef op straat stil staan.

— Meen je dat in ernst? vroeg hij.

— In vollen ernst!

— Maar hoe wist zij, dat Fraser dit plan bezat?

— Zij kan het door een toeval te weten zijn ge-

komen!

— Waarom stak zij het in den zak van den ingenieur?

— Om hem onmogelijk te maken in de oogen van de vrouw, die hij liefhad!

— Met welk doel?

— Omdat Jessie hem zelf lief heeft — meer dan haar leven, als ik mag oordeelen naar de middelen welke zij aanwendt, om hem voor zich zelve te behouden!

Even zwegen de beide vrienden.

Toen hernam Charles:

— Het was een zeer gevaarlijk middel — maar voor een vrouw is het niet onbegrijpelijk!

Geruimen tijd liepen de beide mannen zwiingend voort.

Eindelijk bereikten zij de villa van den Staalkoning.

Raffles belde aan.

De negerbediende opende hen de deur.

De eerste vraag van Raffles was naar den toestand van den heer des huizes.

— Mijn meester is weder uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en heeft al eenige woorden gesproken, Mylord, antwoordde de man. De dokter meent de verzekering te kunnen geven dat alle gevaar geweken is, tenminste als er zich geen complicaties voordoen.

— Mevrouw Fraser is zeker thuis?

— Mevrouw is nog geen oogenblik van het bed van haren echtgenoot geweken, Mylord!

— Dien mij aanstonds aan, want ik heb belangrijke zaken mede te deelen!

De twee vrienden traden binnen en de negerbediende ging hun bezoek aankondigen.

Even later traden zij het vertrek binnen, waar zij voor de eerste maal waren ontvangen.

Helen stond midden in het vertrek en stak Raffles dadelijk de hand toe, terwijl er een blijde glans in haar oogen kwam.

— De bediende heeft u zeker al gezegd, dat de toestand van mijn man verbeterd, Mylord?

— Ja, mevrouw, en ik verheug mij daar van harte in. Heeft de dokter hem toegestaan te spreken?

— Hij mag eenige minuten achter elkaar spreken, maar vooral niet meer!

— Nog niet!

— Is de politie reeds weder teruggekeerd?

— Zoudt gij mij willen toestaan, eenige woorden met uw man te wisselen?

— Beloofd gij mij, dat het niet te lang zal duren?

— Geen volle minuut!

— Kom dan mede!

Helen begaf zich naar het aangrenzende vertrek gevolgd door Raffles terwijl Charles zich bescheiden op den achtergrond hield.

John Fraser lag met open oogen, bleek nog, maar bij zijn volle bewustzijn op het groote, rijk gebeeldhouwde bed.

Hij keek den vreemdeling nieuwsgierig aan en wendde toen den blik vragend op zijn vrouw.

— Lord William Aberdeen, John, zeide Helen op zachten toon. Een oud en beproefd vriend uit Engeland, die zoo spoedig mogelijk de reis van New-York hierheen heeft gemaakt, toen hij hoorde, dat ik mij in zulk een rampzaligen toestand bevond.

Fraser hief zijn witte hand op en stak haar Raffles toe.

— Vrienden van mijn vrouw zijn mijn vrienden, Mylord, zeide hij zacht.

Raffles drukte de hem toegestoken hand.

— Ik ben hier gekomen, mijnheer Fraser, omdat ik meende, uw vrouw van dienst te kunnen zijn! En ik geloof, dat ik in die verwachting niet bedrogen ben!

— Wat, zoudt gij iets ontdekt hebben! riep Helen uit, terwijl een doodelijk bleek haar wangen overtoog.

Haar stem trilde terwijl zij sprak.

Raffles keek haar onderzoekend aan, en zeide toen:

— Ik geloof, dat ik achter de waarheid ben gekomen, mevrouw!

— Dus — mijnheer Burton zou de dader niet zijn? vroeg Helen bijna toonloos.

Toen wendde Raffles zich tot den zwaar gewonde met de vraag:

— Zeg mij eens, mijnheer Fraser — zoudt gij kunnen zeggen, wie degeen was, die u overvallen en nedergeslagen heeft?

Fraser schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, het was donker in de kamer! Voor ik het electrisch licht kon opdraaien had hij mij neergeslagen!

Charles keek verbaasd op en wisselde ten snellen blik met Raffles, die op zijn beurt een verwonderden blik op den gewonde wierp.

— Hoe zegt gij? vroeg hij toen. Het was dus een man?

— Ongetwijfeld, antwoordde de staalkoning, nu zelf verrast. Wat dacht gij dan?

— O, niets van beteekenis, zeide Raffles kortaf. Gij weet natuurlijk zeker, dat gij u niet kunt vergissen?

— Dat is volkomen uitgesloten. Het was weliswaar donker in mijn werkkamer, maar toch licht genoeg, om de omtrekken te kunnen onderscheiden. Toen ik mij naar mijn schrijftafel wilde begeven, en daar de lamp opdraaien, hoorde ik gerucht. Ik wendde mij om, en zag, even duidelijk als ik U zie, een man van zwaren lichaamsbouw achter mij alvorens ik een beweging tot mijn verdediging had kunnen maken, of om hulp had kunnen roepen, had de man een voorwerp opgeheven, dat ik niet heb

kunnen onderscheiden, en bracht mij daarmee een hevigen slag toe, zoodat ik onmiddellijk het bewustzijn moet hebben verloren.

Weder volgde een vrij lang stilzwijgen op deze woorden.

De trekken van Raffles vertoonden een zorgelijke uitdrukking.

Charles keek verbaasd van den een naar den ander.

Helen had de hand op het hart gedrukt en haar ademhaling ging moeilijk.

De gewonde had zich weder op het kussen laten vallen en de oogen gesloten.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Ik wil uw man niet langer vermoeien, zoo wendde hij zich tot Helen. De zaak neemt echter een onverwachten keer, dat wil ik u wel bekennen. Is miss Jessie thuis?

— Ja, Mylord.

— Kan ik haar dadelijk spreken?

— Als gij dat wenscht, zeker.

— Het kan van belang zijn, wat zij mij te zeggen heeft.

— Wees dan zoo goed, mij te volgen.

Helen ging het vertrek uit, en Raffles volgde haar, terwijl Charles een plaats bij het raam opzocht.

Helen ging Raffles voor, de trap op tot zij stil stond voor een deur in een breede gang.

— Gij behoeft mij niet aan te dienen, mevrouw, zeide Raffles. Ik ben over een kwartier weder bij u.

De jonge vrouw wierp Raffles nog een onderzoekenden blik toe, en verwijderde zich toen langzaam.

Raffles klopte aan en trad dadelijk daarop binnen.

Een gestalte, die voor een stoel dicht bij een der ramen geknield had gelegen, sprong verschrikt op.

Het was Jessie Hackett.

Haar gelaat was buitengewoon bleek, en haar rood omrande oogen getuigden van vele vergoten tranen.

Zij kwam den bezoeker eenige passen tegemoet, met opeengeklemden lippen en wankelend.

— Wie zijt gij, mijnheer, en wat wilt gij? vroeg zij toonloos.

— Ik ben een vriend van mevrouw Fraser, antwoordde Raffles rustig.

— Maar wat wilt gij dan van mij?

— Ik wenschte eenige nadere bijzonderheden te vernemen omtrent de wijze, waarop gij u in den nacht van Donderdag hebt meester gemaakt van het machineplan, dat zich in de brandkast van mijnheer Fraser bevond?

Jessie keek den vreemdeling eenige seconden strak aan.

Haar lippen bewogen zich, alsof zij iets wilde zeggen.

Geen geluid kwam echter uit haar droge keel.

Toen greep zij wild met de handen in de lucht — deed een paar stappen vooruit als iemand die zwaar beschonken is, en zou toen zijn neergestort, als Raffles haar niet bijtijds had opgevangen.

Jessie Hackett was bewusteloos.

Raffles droeg haar naar de sofa, alsof zij een kind was, haalde een klein fleschje uit zijn binnenzak, besprenkelde zijn zakdoek met eenige druppels van den inhoud en hield hem de bewusteloze onder den neus.

Eenige oogenblikken later sloeg Jessie de oogen weder op.

Zij herkende den man, die zooeven binnen gekomen was, en scheen te willen opspringen en vluchten.

Maar Raffles hield haar met een kalm gebaar terug.

— Gij hebt van mij niets te vreezen, miss, als gij slechts besluiten wilt, mij onomwonden de waarheid te zeggen. Gij zijt verplicht, dit te doen, want gij hebt u door uw hartstocht laten verleiden tot een daad, waardoor een onschuldige man in de gevangenis zucht. Weet gij wel, dat dit zeer slecht is?

Jessie liet een kreunenden zucht hooren.

Toen knikte zij langzaam eenige malen met het hoofd.

— Gij hebt gelijk, zeide zij op doffen toon. Het was slecht, maar ik kon niet anders. Ik had hem zoo lief. Hij begeerde haar, en ik wilde tot iederen prijs voorkomen, dat hij haar zou ontvoeren. Gij — gij zijt zeker van de politie? Waarom arresteert gij mij toch niet dadelijk?

— Ik ben niet van de politie en uw arrestatie is dus mijn werk niet.

Hoe weet gij, wat er geschied is? Wie zijt gij?

— Ik herhaal u, dat ik een oud vriend ben van mevrouw Fraser. Een toeval bracht mij hier. Ik deed onderzoek en ontdekte eenige dingen, die aan de aandacht van de politie ontsnapt zijn. Zij houdt Burton nog steeds voor den schuldige. Ik weet echter niet alles, en gij moet mij dadelijk vertellen, wat er in den nacht van Donderdag geschied is in de werkkamer van John Fraser. Bedenk wel, dat er zeer veel afhangt van uw verklaringen. Ontkennen zou u overigens niets baten, want gij kunt mij toch niet bedriegen.

Raffles liep snel toe op een kleine secretaire, die hij in den hoek zag staan, opende het blad, trok achtereen de laden open, waarvan er sommigen met een sleutel gesloten waren en liet toen een lichten kreet van voldoening hooren.

Verscheidene laden waren tot aan den rand gevuld met bankbiljetten en goudgeld.

Het meisje was doodsbleek blijven staan met gebogen hoofd, zonder zelfs een poging te doen om tusschenbeide te komen.

Raffles kwam hoofdschuddend weder voor haar staan.

— Ik kan wel zien dat gij geen beroepsmisdigster zijt, merkte hij met een zonderlingen glimlach op. Een grondig onderzoek in uw kamer had onmiddellijk alles aan het licht gebracht. Hebt gij daar zelf geen oogenblik over nagedacht?

— Neen — ik heb niet gedacht! antwoordde Jessy op doffen toon. Ik kon niet nadenken!

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Daaromtrent wil ik niets naders weten! zeide hij zachtjes. Dit zijn zaken die mij niet aangaan! Vertel mij alleen wat er in de kamer geschied is, Donderdagnacht omstreeks één, of twee uur!

Het jonge meisje liet zich op een stoel neervallen.

Toen begon zij haperend, en als in koorts:

— Ik ging omstreeks half twee naar beneden — met het doel, dat gij nu kent! Ik wilde dat zij hem zou verachten! Ik was gek! Ik wist niet meer wat ik deed. Hij zag niets, of gaf althans voor dat hij niets zag. Weer hield Raffles de hand op.

— Daarvan wil ik niets weten, heb ik u immers gezegd. Vertel mij het andere en zwijg hierover!

Het jonge meisje knikte.

Toen vervolgde zij:

— Misschien had ik het niet gedaan — als ik hem om twaalf uur 's nachts niet aan de kleine tuindeur had gezien! Toen verloor ik alle zelfbeheersching. Ik daalde de trap af — alles in huis was donker en stil. Uit de huiskamer haalde ik uit de steeds openstaande secretaïr van mijne meesteres een sleutel van de brandkast, dien zij steeds in een lade bewaart, omdat John Fraser haar volle vrijheid heeft gelaten over den inhoud van de kast te beschikken, als hij er soms niet mocht zijn — en dat gebeurt vaak! Met dien sleutel opende ik de kast en nam er niet alleen het geld uit, maar ook het plan.

— Daar wist gij dus van? vroeg Raffles zacht.

— Ja — toen Fraser en mijnheer Burton er des middags met Robert Flint over spraken, was ik toevallig in de gang, en ving eenige woorden op.

— Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik heb de kast open laten staan, nam er den sleutel weder uit, bracht dien op zijn plaats en borg het goud en het papier op de plaats, waar gij het thans gevonden hebt.

— Vervolgens? vroeg Raffles.

— Het Noodlot zorgde voor de rest! Zooals ik wel verwachtte werd Burton aanstonds gearresteerd, omdat hij de eenige was die van het bestaan van het geheime machine-plan kon afweten. Maar kort tevoren had ik mij naar zijn woning begeven en, gebruik van de verwarring door zijn arrestatie verwekt, het plan in den zak van een overjas verborgen, die ik in een kast op zijn slaapkamer vond. Ik liet de deur met opzet aanstaan, opdat men er bij de huiszoeking aanstonds opmerkzaam op zou worden gemaakt.

Een kort stilzwijgen volgde op deze woorden, die nauwelijks verstaanbaar waren uitgebracht.

Toen nam Raffles met een langzaam gebaar de kleine witte hand van het meisje in de zijne.

Zijn stem klonk ernstig toen hij zeide:

— Ik wil niet als uw rechter optreden, miss! Daartoe mis ik het recht en de bevoegdheid. Echter wil ik u toch zeggen, dat gij een daad hebt verricht, waarover gij later wel eens diepe spijt zoudt kunnen gevoelen. Gij hebt een man onschuldig van diefstal laten betichten, gij hebt zijn eer besmeurd, en dat vergeet een man niet gauw!

Jessy wrong de handen.

Haar gelaat vertoonde de diepste smart.

Dikke tranen biggelden langs haar bleeke wangen.

— Ik heb er al berouw van, mijnheer! snikte zij. Gij weet niet hoe ik geleden heb! Takkens stond ik op het punt naar den commissaris van politie te snellen en hem alles mede te deelen, maar ik durfde niet — ik was laf. Ik vreesde dat hij mij zou verachten en dat dan alles verloren zou zijn.

— Misschien is nog niet alles verloren! zeide Raffles op zachten toon. Gij weet immers dat mijnheer Fraser met een zeer zwaren Engelschen sleutel was neergeslagen korten tijd nadat gij het vertrek verlaten hadt?

Het jonge meisje knikte bevestigend.

Toen zeide zij:

— Dat is juist het vreeselijke — door mijn schuld is die arme mijnheer Fraser, wiens leven toch reeds niet louter vreugde is, bijna gedood.

— Gij kunt u er zeker geen voorstelling van maken, wie de dader van dit ongeval geweest is?

— Neen, mijnheer — hoe zou ik dat weten. Ik ben onmiddellijk weder naar mijn kamer gegaan en gij ziet dat die zich ver van het werkvertrek van mijnheer Fraser bevindt!

— Koestert gij geen verdenking?

— Ik zou niet weten tegen wien! Staalstad heeft vijftig duizend inwoners, voor het meerendeel fabrieksarbeiders, misschien heeft een hunner de daad verricht, maar daaromtrent weet ik niets zekers!

— Nu heb ik u een zeer pijnlijke vraag te doen, Miss, maar welke beantwoording van groot gewicht kan zijn!

— Laat hooren, mijnheer! Ik schrik nu voor niets meer terug!

— Gij zegt, dat gij mijnheer Burton omstreeks twaalf uur in den nacht bij de kleine tuindeur hebt gezien, als ik mij niet vergis had hij daar een sleutel van. Hebt gij hem ook weder zien vertrekken?

Het jonge meisje werd zoo mogelijk nog bleeker.

— Ik heb hem niet zien weggaan zeide zij heesch.

— Kan hij door de voordeur vertrokken zijn?

— Dat is mogelijk, ik weet het niet!

— Dan moet dat bij zijn huishoudster geïnformeerd worden! Wij moeten echter de zaak zoo stil

mogelijk zien te houden, want het zou voor mijnheer Fraser ontzettend zijn, als hij er achter kwam, dat zijn vrouw des nachts een samenkomst had met een van zijn beste vrienden!

— Ja, dat zou heel erg zijn voor mijnheer Fraser! hernam het jonge meisje op zachten toon. En toch....

— Waarom aarzelt gij? vroeg Raffles.

— Ik wil het u in vertrouwen zeggen, mijnheer

— het huwelijk van John Fraser en zijn vrouw is niet altijd even gelukkig geweest! Hij werkte steeds als een man, wiens eenig geloof de zwaarste arbeid is, en Helen was jong, zij hield van vermaak, en zij begreep die werkwoede van haar man niet! Toch ben ik er zeker van, dat hij het alleen uit liefde voor haar deed.

— Ja, dat gebeurt vaker! zeide Raffles met een zucht.

Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak.

HOOFDSTUK IX.

VERDENKING.

Raffles hief het hoofd weder op en zeide op vasten toon:

— Mogelijk vloeit uit dit alles nog iets goeds voort! Misschien worden de beide echtgenooten door dit vreeselijk voorval weder tot elkander gevoerd. Ik zal eens een hartig woordje met mijnheer Fraser praten, zoodra hij voldoende hersteld is, en hem zeggen, dat het levensgeluk niet uitsluitend bestaat in het bijeenschrapen van millioenen, door van 's morgens vroeg tot laat in den nacht onophoudelijk door te werken! En wat u betreft, Miss — wij moeten trachten deze zaak te vereffenen, zonder dat gij in het gedrang komt!

Jessy keek Raffles met een dankbaren blik aan, maar toen verdween de glimlach aanstonds weder van haar bleek gelaat

— Maar hoe zult gij dat dan doen, mijnheer? vroeg zij moedeloos. Gij hebt het geld immers in mijn bureau gevonden?

— Ik alleen, Miss, er waren geen getuigen bij, ik kan mij vergist hebben!

— Maar wat wilt gij dan met het geld doen?

— Het eenvoudig weder in de brandkast leggen!

Het jonge meisje slaakte een kreet van verbazing.

— Maar de brandkast is geopend gevonden — en de politie heeft haar onderzocht!

— Dan heeft de politie zich vergist! hernam Raffles onverstoobar. Dat doet zij wel eens meer, Miss — dat kan ik u verzekeren.

— Maar als men den dader van den overval vindt, Mylord, dan zal men het er toch voor houden, dat hij ook het geld gestolen heeft!

— En het daarna teruggebracht? vroeg Raffles spottend. Neen, Miss, de politie zal nog eerder aannemen, dat zij zich vergist heeft, zij zal eerder gelooven, dat de zon in het Oosten opkomt, of dat de wereld vierkant is, dan dat men haar zou kun-

nen overtuigen, dat een dief, een Amerikaansche nog wel, een bedrag van twee honderd duizend dollar terug brengt, nadat hij zich daarvan eenmaal heeft meester gemaakt! Bovendien zijn er reeds drie dagen sedert de misdaad verlopen, en de misdadiger moet zich reeds buiten schot wanen!

— En wilt gij zelf het geld weder bergen op de plaats waar ik het wegnam, Mylord?

— Ja Miss, dat is mij wel toevertrouwd, zeide Raffles, terwijl er een zonderlinge glimlach om zijn lippen kwam. Kunt gij mij den sleutel verschaffen?

— O, zeker.

— Laten wij dit dan spoedig doen.

Het meisje verwijderde zich en keerde even later met den sleutel van de brandkast terug.

— Hebt gij dien sleutel kunnen nemen, zonder dat iemand het zag? vroeg Raffles.

— Ja, Helen is nog steeds aan het ziekbed van haar man. Zij heeft alleen oog en oor voor hem.

— Zooveel te beter, riep Raffles opgewekt uit. Geef mij den sleutel dan zal ik aanstonds het geld gaan wegbrengen.

Het meisje overhandigde Raffles den sleutel en nu deed zich het wonderlijke schouwspel voor, dat de Groote Onbekende, die reeds millioenen en nogmaals millioenen op sluwe wijze van eigenaar had weten te doen veranderen, met een tasch waarin tweehonderdduizend dollar aan bankpapier en goud wegliep, die hij met de grootste zorg weder aan den eigenaar ging terugbrengen.

De particuliere werkkamer was geheel verlaten en Raffles kon er ongemerkt binnentreden.

Zoo snel hij kon, stapelde hij het geld in een hoek van de kast op en verwijderde zich weder, eveneens ongemerkt.

Dadelijk ging hij den sleutel weder terugbrengen.

— Houdt nu goeden moed, Miss, waarschijnlijk komt alles nog in orde. Wij hebben nog maar een kleinigheid te doen — den dader van den overval te snappen. Gij kunt op mij rekenen.

— Ik dank u, Mylord — en de hemel zal u loonen, als gij alles weder in het rechte spoor brengt.

Raffles drukte het jonge meisje de hand en verwijderde zich snel.

Hij vond Charles op dezelfde plaats waar hij hem gelaten had en deelde hem vlug mede, wat hij zooveen vernomen had.

Daarop gingen de beide vrienden afscheid nemen van de vrouw des huizes, die nog altijd in het ziekenvertrek aan het bed van haar man gezeten was.

— Gij komt toch spoedig terug, Mylord? vroeg Helen Fraser.

— Zoo spoedig als ik den dader gevonden heb, mevrouw, antwoordde Raffles eenvoudig.

De jonge vrouw nam weder aan het bed plaats

en toen Raffles op den drempel nog een blik achterwaarts wierp, zag hij, dat zij de hand van Fraser genomen had en weder roerloos stilstat.

Snel daalden de beide vrienden de trappen af en stegen in de auto die nog altijd stond te wachten.

— Naar het politiebureau, Henderson, beval Raffles.

Binnen enkele minuten had de wagen het aangegeven adres bereikt.

— Wacht maar even, Charles, zeide Raffles. Ik ben aanstonds weder terug.

Hij sprong uit den wagen en ging het bureau binnen.

De commissaris van politie ontving hem met een glimlach van verwachting.

— Al iets ontdekt, Mylord? vroeg hij. Ik moet u bekennen dat mijn eigen mannen nog altijd overtuigd zijn, dat zij in den jongen ingenieur den dader beet hebben.

— Dan vergissen zij zich, mijnheer, merkte Raffles kalm op.

— Wat zegt gij daar?

— Francis Burton is even onschuldig aan de geheele zaak als gij of ik.

— En de bewijzen?

— Die zal ik u leveren, als gij mij slechts de behulpzame hand biedt.

— Van harte gaarne, Mylord.

— Hebt gij hier den Engelschen sleutel waarmee de aanslag gepleegd is?

— Zeker, hier is hij.

De commissaris overhandigde Raffles den sleutel, een zeer zwaar werktuig, bestemd om er de zwaarste machinemoeeren mede aan te draaien, en dat minstens eenige kilo's woog.

Raffles bezag den sleutel aan alle kanten en zeide toen hoofdschuddend:

— Ik heb nooit geweten, dat een ingenieur met zulke zware werktuigen bij zich liep.

Gewoonlijk niet, Mylord, maar wel als zij van plan zijn er een ander de hersens mee in te slaan.

— Denkt gij? vroeg Raffles met een vaag lachje. Mag ik dit werktuig eenige uren mede hebben?

— Welzeker, Mylord. Ik wensch u goed succes.

Raffles boog.

Hij zag wel aan het gelaat van den commissaris dat deze in den uitslag van zijn onderzoek geen vertrouwen stelde, maar daarvan trok hij zich niets aan.

Raffles sprong weder in de auto, na Henderson te hebben toegeroepen:

— Naar de ingangspoort van de fabriek.

De auto snelde weder weg, de heuvelhelling af en naar de eigenlijke fabrieken.

Aan de zware zwartgerookte poort stond de auto stil.

Raffles en Charles sprongen er uit.

Het hek was dicht maar de portier kwam uit

zijn huisje loopen en vroeg wat zij wilden.

— Ik kom namens den commissaris van politie, zeide Raffles.

Hij haalde den zwaren sleutel van onder zijn mantel te voorschijn, toonde hem den portier en vroeg:

— Zijn dit fabriekswerktuigen? Ik bedoel — brengen de arbeiders dergelijke sleutels zelf mede, of vinden zij die hier op de fabriek?

De portier bekeek den sleutel door de spijlen van het hek heen en zeide toen:

— Deze sleutel behoort zeker niet tot de fabriek, want wij maken ze zelve geheel uit ijzer en staal, en deze sleutel heeft een houten heft, zooals gij ziet.

— Hij is dus het eigendom van een van de arbeiders?

— Dat moet wel. Ik zou echter niet gaarne beweren, dat hij de eenige op de geheele fabriek is. Maar meer dan een half dozijn zult gij toch zeker niet vinden. Het is geen Amerikaansch model.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wanneer gaat de fabriek uit? vroeg hij.

— Over drie kwartier, mijnheer!

— Wees dan zoo goed het hek te openen — en verzoek een van de chefs ons als bezoekers rond te leiden. Zeg maar, dat het in de zaak van mijnheer John Fraser is!

De portier trad zijn loge weer binnen en sprak eenige woorden met den chef.

Enige oogenblikken later kwam uit een der reusachtige fabrieksgebouwen, een lang, breedgeschouderd man die naar het hek toeliep en dit opende.

— Treedt binnen, heeren! zeide hij. Als ik u helpen kan om den dader van dien laaghartigen aanslag op den directeur te vinden, dan ben ik uw man!

De beide vrienden gingen met den chef het vooiplein van de fabriek over en Raffles deelde hem in korte woorden mede wat zijn plan was.

— Ik wensch dat wij beschouwd worden als fabrikanten, afnemers van John Fraser, die snel de fabriek even willen bezichtigen. Gij moet mij ongemerkt een teeken geven, telkens als gij mij in de nabijheid brengt van een werkman, die een sleutel als deze, hier, bij zijn werk gebruikt.

Tegelijkertijd vertoonde Raffles den moersleutel met het houten heft!

— Zoo zijn er zeker geen zes in ons geheele fabrieksdorp!

— Dat zeide de portier ook al! De man die dit of een ander werktuig verliest moet zeker op eigen kosten een nieuwe aanschaffen.

— Ja, dat is regel! Anders zouden zij ze maar verkoopen!

— Kunnen zij het in de fabriek koopen?

— Ongetwijfeld — maar dat zijn zij niet verplicht!

Op dat oogenblik stonden de mannen voor een der grootste fabrieksgebouwen.

Door de openstaande ramen drong een oorverdovend geraas naar buiten.

Raffles moest dan ook schreeuwen om zich verstaanbaar te maken.

— Zoudt gij het half dozijn arbeiders, dat deze soort sleutels gebruikt, weten op te noemen? vroeg hij.

De chef schudde ontkennend het hoofd.

— Dat zeker niet! zeide hij. Hoe zou ik daarop beter kunnen letten. Er werken hier vijftig duizend man.

— Nu, degenen, die zulke sleutels gebruiken, van zulk een afwijkend model, zullen mij misschien beter kunnen onderrichten! hernam Raffles. Wees zoo goed, al degenen, die gij met zulk een sleutel aantreft, onder een of ander voorwendsel af te zonderen.

— Tot uw dienst! zeide de chef, die wienig van dit verzoek begreep.

De drie mannen traden het fabrieksgebouw binnen.

Het geweld van de duizenden hamers die op het metaal klonken, was waarlijk oorverdovend.

Het was de zaal waar men dynamo's vervaardigde en in elkaar zetten.

Een tienduizend arbeiders waren hier werkzaam.

Hoog boven de hoofden van de binnentredenden liepen dozijnen kattedoppen over de glimmende rails, allen beladen met de huizen voor de dynamo's of andere werkstukken.

De zaal was zoo geweldig groot, dat de arbeiders aan haar einde slechts speelgoedpoppetjes leken.

Snel liepen de bezoekers langs de draaibanken, de fraismachines, de schaaftbanken, de stoomhamers en andere werktuigen.

De arbeiders keken zelfs niet op, daar iedere seconde tijdverlies vermindering van loon zou betekenen.

Terwijl bovendien de bediening van de machine, al hun aandacht in beslag nam.

Onderzoekend vlogen de scherpe oogen van den chef in het rond.

Telkens waar hij op een werkbank een zwaren Engelschen sleutel zag liggen met een achtkantigen houten heft, wisselde hij snel en fluisterend eenige woorden met den werkman, aan wien het stuk gereedschap toebehoorde, die zich dan even later verwijderde, maar niet dan nadat de ploegbaas op aanwijzingen van den chef, tot op een seconde na het oogenblik had genoteerd waarop hij zijn plaats verliet, die overigens onmiddellijk door een ander werd ingenomen.

Want geen wietje, hoe klein ook, mocht in de reuzen fabrieken van John Fraser stilstaan!

Na een half uur, en na verschillende zalen door-

loopen te hebben, had de chef vijf arbeiders weggezonden, die in het bezit waren van een sleutel met houten steel.

Toen zij weder over den binnenplaats liepen, zeide Raffles:

— Wij hebben er nu vijf. Dat zal wel voldoende zijn! Wees zoo goed ze bij elkaar te brengen, in uw particulier spreekvertrek.

Dus was binnen tien minuten geschied.

Een voor een kwamen de mannen binnen, die verwonderd de beide vreemdelingen aanzagen.

Raffles liet hen niet in het onzekere.

— Ik heb u laten verzoeken hier te komen, mijne vrienden, in verband met den moordaanslag op uw directeur. Gij gebruikt alle schroefslutels, die hier zeer weinig bekend zijn, en die gij zeker uit uw eigen land hebt medegebracht! Gij zijt zeker Engelschen?

De mannen knikten.

— Is het u bekend, welke van uw kameraden, die op het oogenblik niet hier zijn, nog zulk een sleutel bezit?

De mannen zwegen.

Zij schenen na te denken.

Eindelijk zei een hunner:

— Jim Hardy moet er een hebben, mijnheer! Maar hij is vandaag niet op de fabriek gekomen.

De oogen van Raffles schitterden.

— Is hij de eenige?

— Voor zoover ik weet ja!

— Neen, er is er nog een! riep een van de andere mannen uit, maar dat is dan ook de eenige want de kleine Hooper heeft er ook een!

— Waarom noemt gij hem zoo? vroeg Raffles.

— Omdat hij nog geen vijf voet is, mijnheer!

— Dan is alles in orde! zeide Raffles glimlachend. Ik dank u, mannen, gij kunt weder aan het werk gaan!

De arbeiders verwijderden zich, zonder iets te begrijpen van het voorgevallene.

Raffles wendde zich snel tot den chef.

— Het adres van Jim Hardy, als ik u verzoeken mag?

De chef sloeg een register op!

Hij nam een stukje papier en schreef er het adres op.

— Ziedaar, mijnheer, zeide hij, en sta mij toe u mijn bewondering te betuigen over de snelle en schrandere wijze, waarop gij tot het resultaat zijt gekomen.

— Wij zijn er nog niet, chef! riep Raffles uit. Kom mede, collega! zoo wendde hij zich tot Charles. Wij hebben geen oogenblik te verliezen.

Zij snelden de binnenplaats weder over, lieten door de portier het zware hek openen en sprongen weder in de auto.

Binnen enkele minuten hadden zij het dorp bereikt.

Voor een klein onaanzienlijk huis stond de wagen stil.

Raffles en Charles sprongen er uit en schelden aan.

Een morsige, knorrigte vrouw deed hen de deur open.

Zij keek de beide vreemdelingen achterdochtig aan.

— Wat wilt gij? vroeg zij.

— Wij willen Jim Hardy spreken! antwoordde Raffles, terwijl hij de vrouw zonder omwegen terzijde duwde en binnentrad.

Plotseling ging achter in de gang de deur open.

— Wat is dat voor een lawaai, Sara? riep hij.

Een man van zwaren lichaamsbouw trad naar buiten.

De hospita van den arbeiders wilde iets antwoorden, maar zij had er den tijd niet toe.

Raffles liep recht op den man toe, duwde hem weder het vertrek binnen, hield hem zijn revolver onder den neus en zeide rustig:

— Ga eens zitten, Jim Hardy, en laten wij eens over den Engelschen sleutel spreken!

De arbeider werd lijkbleek en wilde opspringen!

Maar een blik op de beide revolvers, — want ook Charles had de zijne getrokken — deed hem tot andere gedachten komen.

Hij haalde minachtend de schouders op en gromde:

— Twee tegen één! Een echte streek van de politie. Nu ja — ik ben geknipt. Ik heb nog te lang gewacht, voor ik de plaat poetste, en met leege handen nog af!

Hij stak zijn beide polsen vooruit, en zeide op doffen toon:

— Doe mij de boeien maar aan!

Tot zijn groote verwondering schudden de mannen aan het andere einde van de tafel het hoofd.

— Dat is mijn zaak niet! zeide Raffles dof. Ik ben niet van de politie — daartoe heb ik het recht niet! Hier is een stuk papier en een vulpen, schrijf daarop uw bekentenis neer, onderteeken ze — en ik zal u vrij laten gaan! Dank God dat gij Fraser slechts gewond hebt en dat zijn leven geen gevaar loopt!

— Wie zijt gij? vroeg de arbeider op woesten toon.

— Dat raakt u niet! Doe aanstonds wat ik u zeg, of het zou u kunnen berouwen. Vlug, en beter uw leven als dat mogelijk is!

De man nam grommend de pen aan en stelde niet zonder moeite een korte bekentenis op schrift.

Raffles nam het papier in de linkerhand, las het over, vouwde het dicht en stak het bij zich.

— Pak uw boettje- beval hij kortaf.

De man begon haastig, telkens een schuwen blik op zijn zonderlinge bezoekers werpend, zijn weinige

kleederen en eenige gereedschappen in een bonten doek te pakken, die hij vervolgens dichtknoopte en op een stok over zijn schouders wierp.

— Ik ben gereed! bromde hij.

— Ga dan — en waag het niet hier nog een voet te zetten. Uw naam is bekend als de dader en gij zoudt onmiddellijk gearresteerd worden!

— Welke reden hebt gij om mij vrij te laten?

— Ook dat gaat u niet aan! Hebt gij geld?

— Ik heb vijf dollar overgehouden!

Raffles haalde een biljet van honderd dollar uit zijn zak en stak het den man toe.

— Daarmede zoudt gij niet ver komen, zeide Raffles kortaf. Neem dit en ga nu!

Jim Hardy verwijderde zich schoorvoetend.

Raffles en Charles volgden hem langzaam.

In de gang riep Raffles hem zacht toe:

— Zet het aanstonds op een loopen, want het moet lijken, alsof gij ons ontvlucht zijt!

Hardy volgde het bevel op, ijelde de straat af en was spoedig uit het oog verdwenen.

Blijkbaar dankte hij zijn gesternte, dat deze zonderlinge politiebeamden op zijn weg gevoerd had.

Een kwartier later bevond de bekentenis zich in handen van den commissaris van politie en vijf mi-

nuten daarna werd deze waardige politie-beambte verrast door de telefonische mededeeling van mevrouw Fraser dat zij bij het openen van de brandkast daarin het volledige gestolen bedrag had gevonden.

De agenten van politie die bij de zaak betrokken waren geweest kregen een geweldigen uitbrander, maar daarmede was de zaak afgelopen.

De ingenieur werd aanstonds op vrije voeten gesteld.

Aan de deur van het cachot wachtte hem een man op, dien hij zijn geheele leven niet had gezien.

Het was John Raffles.

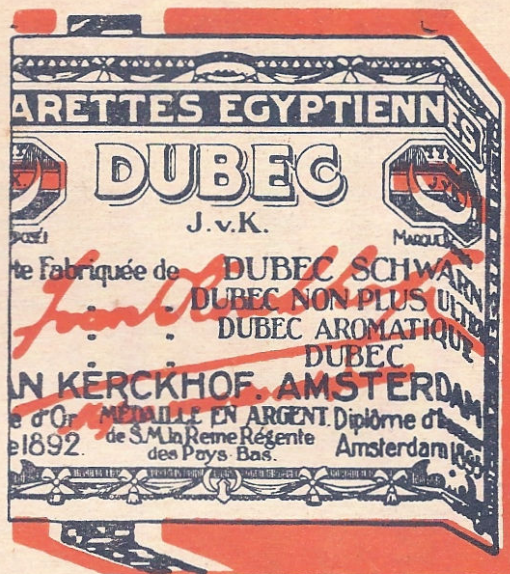
— Mijnheer Burton, begon hij op ernstigen toon, het is niet bescheiden, maar ik wil u wel zeggen, dat gij uw bevrijding voor een groot gedeelte aan mij hebt te danken. Gij behoeft mij echter volstrekt niet met dankbetuigingen te overstelpen, als gij mij slechts belooft, dat gij verandering zult brengen in uw gedrag jegens Helen Fraser, die een zeer goede vriendin van mij is. En richt dan uw blikken eens naar een andere vrouw, die iederen dag in uw nabijheid is — en tracht dan in haar oogen het geheim te lezen dat de oorzaak was van het ongeluk, dat de Frasers getroffen heeft en hen ondanks alles voorgoed tot elkander heeft gebracht.

De volgende aflevering bevat:

De gewaande Mummie

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885